

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YENİ

SAVAŞ

HÜKÜMETİ

Düzeni

Yıkımdan

Kurtaramayacak



•Uzun Süren
Sınıf
Savaşımının
Devrimci Sonuçları

•Sınıf
Savaşımının
Bugünkü
Sonuçları

•Gerçeklik
Cevapsız
Sorularda
Gizlidir

•Faşist
Kamplarda
Komünist
Olmak

•"Küresel"
Isınıyoruz!

İzmir'de 96 Ölüm Orucu Anması



7. MUNZUR KÜLTÜR VE DOĞA FESTİVALİNDEN...



İzmir'de Dergi Dağıtımı

UZUN SÜREN SINIF SAVAŞIMININ DEVİRİMCİ SONUÇLARI

Proletaryanın devrimci mücadelesi uzun süreli bir savaşı gerektiriyor. Mücadele bir devrimci kuşağın tüm yaşamını kapladığı gibi, kuşaklar boyu da sürebiliyor. Birçok insanın böylesine uzun soluklu bir mücadeleye ayak uyduramadığı ve geriye düştüğü sık görülen bir durumdur. Ancak bu kısa yazı, bu durumu ele almayacak, on yıllarca süren mücadelenin devrimci anlamı üzerinde duracaktır.

Devrim mücadelesinin uzun süreli bir savaşı gerektirmesi şu nedenlere dayanıyor: Birincisi, iyi örgütlenmiş egemen bir sınıf, uzun savaşım olmadan devrilemez; ikinci olarak egemen gücü devirecek kitlelerin ancak uzun bir zaman içinde örgütlenbilmesidir. Yine bununla ilintili olarak her egemen burjuva sınıfın, proletaryanın sınıf savaşımı karşısında dünya burjuva güçlerinin desteğine sahip olması ve devrimci sınıfın ağır bir terör altında tutulması, proletaryanın iktidar savaşımının nasıl uzun bir savaşımın sonucu olacağını açıklar. Her ülkedeki sınıf savaşımı sınıf çelişkilerinin keskinlik durumuna, devrimci sınıfın örgütlülüğüne ve hazırlık düzeyine göre bir seyir izler. Yine de tüm ekonomik ve politik olanakları elinde tutan, politik olarak üstünlüğe sahip olan egemen bir sınıfı devirmek belirli bir zaman alacaktır. Devrim mücadelesinin uzun süreli bir mücadele olarak gelişmesi, edilgen devrimcilerin düşündüğü gibi pasif bir yol izlemesi anlamına gelmez. Evrim, kendi içinde sıçramaları, patlamaları ve sert çatışmaları içerir. Sınıf çatışması ne denli şiddetli ve yoğun geçerse geçsin, proletarya devrimci pratiğin o çelikleştirici sürecinden geçmeden iktidarı ele geçiremez. Sınıf savaşımının çeşitli biçimleri, aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirme yolunda pratik eğitim okulu görevini görür. Proletarya sınıf savaşımının pratik okulundan geçmeden bir sıçrama ile iktidara gelse de onu koruyamaz. Bu nedenle devrimci sınıfın sınıf savaşımı, egemen sınıf durumuna gelmek için iyi bir hazırlık dönemi demektir.

Bir toplumun yıkılmasını sağlayacak şey, topluma egemen olan çelişkilerin serpilip gelişmesidir. Ancak Paris Komünü'nden bu yana tüm devrimlerin gösterdiği gibi, bir devrimin olması için tüm çelişkilerin sonuna kadar olgunlaşması gerekmiyor. Hatta bugüne dek gerçekleşen toplumsal devrimler de, çelişkiler sonuna kadar olgunlaşmadan gerçekleştiril-

miştir. Çelişkilerin belirli koşullarda keskinleşmesi de devrime yol açar. Proletaryanın sert sınıf savaşımı bu çelişkilerin keskinleşmesine neden olur. Çelişkilerin belirli bir düzeyde keskinleşmesinin bir devrime yol açması tarihsel bir gerçekliktir, ancak devrimden önce devrimci sınıfın belirli bir mücadele sürecinden geçmesi de sınıf savaşımının bir gerçeğidir. Proletarya iktidarı alabilecek duruma geldiğinde, bundan önce pratik(ekonomik) savaşımından geçerek savaşım kapasitesini arttırmış ve belirli bir yetkinlik kazanmıştır. Bunu anlamının en iyi yolu bir teori değil, sınıf mücadelesinin kendisidir, devrimci mücadelenin pratiğidir. Dünya proletaryasının

devrim ve komünizm mücadelesi deneyimi bize, devrimlerin nasıl yapıldığına dair yeterince zengin malzeme sunuyor.

Geçtiğimiz yüzyıldaki devrimler bir anlık bir ayaklanmanın ürünü, bir atımlık bir barutun patlaması sonucu değil, uzunca sayılabilecek bir dönemin mücadelesiyle zafere ulaştı. Proleter devrimler çağını açan Ekim Sosyalist Devrimi, Rusya proletaryasının yıllarca süren çetin bir savaşımını gerektirmiştir. Rus proletaryasının örgütlü olduğu 1898'den önce bir yüzyıl boyunca süren ilerici bir mücadele vardır. Proletarya iktidara gelmeden önce bile yirmi yıllık örgütlü mücadele ve iki devrim deneyiminden geçmiştir. Macar Devrimi 1945'te zafere ulaştığında, öncesinde on yıllardır süren bir mücadele ve 1919 devrimi vardı. Doğu Avrupa sosyal devrimlerinin hepsinin temelinde uzun savaşım, isyanlar, ayaklanmalar, yenilgiler, geri çekilmeler ve sıçramalar var. Bulgaristan'da devrim 1944'te zafere ulaştığında, öncesinde 1923 anti-faşist ayaklanması ve on yıllarca süren örgütlü mücadele var. Çin Devrimi gerçekleştiği zaman ardında çok uzun süren bir mücadele dönemi bıraktı. Küba Devrimi 1959'da gerçekleştiğinde gerilla mücadelesi, henüz üç yılını doldurmuştu. Ancak şeker kamışı işçilerinin genel grevine kadar uzanan uzun bir dönemi kapsayan mücadelesi, yine kentlerde uzun dönem süren ilerici ve sosyalist bir mücadele var. Daha öncesinde ise Jose Marti'nin anti-emperyalist mücadelesi var. Vietnam Devrimi üç emperyalist güce karşı bir yüzyılın yarısını kapsadı. Geçen yüzyılın ortalarından sonra başlayan Latin Amerika gerilla mücadelesi yarım yüzyıldır sürüyor. Guetemala'da gerilla mücadelesi 40 yıl sürdü. Kolombiya'da ise 40 yıldan beri halen sürüyor. Bu devrim pratiklerinden açıkça anlaşılacağı gibi halk kitlelerinin örgütlenmesi, hazırlanması, egemen sınıfı devirebilecek duruma gelmesi için uzun bir savaşım gerekiyor.

Latin Amerika'yı bir devrim kıtası yapan nedir? Ağır basık ve sömürü koşulları, keskin çelişkiler ve uzun iç savaş... Çelişkiler, kıtada arka arkaya devrimci patlamalar ve iç savaş biçiminde açığa çıktı. Hiç kimse milyonlarca insanın emperyalist-kapitalist sisteme karşı harekete geçmesini, ayaklanmasını ve devrimleri birkaç yetenekli devrimci öndere bağlayamaz. Eğer halk kitlelerinin mücadelesinin temelinde on yıllarca süren devrimci silahlı eylemler olmasaydı, eylemler bu ka-

dar ısrarlı ve uzun süreli olmazdı. Orada olan şu: gerilla mücadelesiyle sonuçlandırılmayan devrimler başka bir yoldan hedefine doğru ilerliyor. Burjuva egemenliğine karşı sokak militanlığı temelinde yoğun devrimci bir mücadele ve militan devrimci çalışma var. Yine bunun temelinde Küba Devrimi'nin etkisi var. Sadece Che'nin öldürülmesi sırasında gerilla örgütlerine binlerce insan katıldı. Bugün iktidara gelen halk liderleri iktidara yürümeye hazır bir kitle buldular. Burada devrimler, kişilerden çok tüm devrimci kitlelerin katıldığı ortak eser olarak gerçekleşiyor. Devrimin yalnızca bir avuç devrimcinin iradesi olduğu dönemler artık çok gerilerde kaldı. Devrim geniş kitleleri sarmış ve derin kök salmıştır. İşte bugünkü ayaklanmalar bu güçten kaynaklanıyor.

Türkiye ve Kürdistan'ı ele alalım. Gerçek anlamda devrimci mücadelenin başladığı tarihten bu yana neredeyse 40 yıl geçti. Zayıf ve sınıf mücadelesine ayak uyduramayan bir sosyalist mücadele tarihi ise çok daha öncesine uzanır. Sadece bu 40 mücadele yılı halkların uzun tarihine göre kısa ama yoğun bir devrimci tarih olarak geçti. Tüm bu dönem boyunca milyonlarca insan devrimci mücadeleye katıldı. Milyonlarca işçi sert sınıf mücadelesinden geçti. Kır emekçileri, küçük köylüler kitleler olarak devrim mücadelesinde yer aldı. Mücadelenin her döneminde yer alan aydınların sayısı ileri düzeyde. Gençlik ve öğrenci gençlik devrimci mücadelenin daima en militan ve en etkin gücü oldu. Kadınlar bütün bu dönem boyunca kitleler ve etkin rol oynadı. Kürdistan'da ise yalnızca ulusal kurtuluş mücadelesi 30 yıldır sürüyor. Kaldı ki, Kürdistan'da ondan daha önce süren devrimci bir mücadele var. Hrant Dink'in cenaze töreninde yüz binler sokağa indiğinde bunun temelinde on yıllarca süren devrimci mücadele var. Sonuç olarak halk kitlelerinin bugün devrim yapacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyine gelmesi uzun bir savaşımın sonucudur.

Devrim mücadelesinin sonuca ulaşamadığı yerlerde uzun dönem süren

devrimci mücadele, sonuca varmanın koşullarını yaratmıştır. Bugünkü noktadan dönüp baktığımızda, arkada mücadele içinde geçen bir dönem bırakıldığı rahatlıkla söylenebilir. Bu yadsınamaz bir olgudur. Bilinçli, örgütlü bir sınıf savaşımının pratik ateşinden geçerek gelmiş bir kitle gücü açısından bakıldığında, bir devrim için gereken koşulların oluştuğu net olarak söylenebilir. Kapitalist sınıf artık ne yaparsa yapsın, isteklerini açıkça ortaya koyan ve bu uğurda savaşan devrimci sınıfın olduğu bir yerde iktidarını daha uzun süre koruyamaz.

Yeterince kavranamayan şey, devrim ve komünizm yolunda sağlanan bu dev ilerlemedir. Bir devrim olması için yalnızca nesnel koşulların oluşması yetmez. Bu devrimi başaracak olan devrimci sınıfın da devrim yapmaya karar vermesi ve bu yolda bir dizi hazırlık yapması gerekiyor. Bu, komünistlerin en iyi bildiği belirlemelerden biridir. Yapılması gereken bu soyutlamayı bugünkü somut koşullara uygulamaktır. Bugün proletaryanın uzun bir pratik mücadele sürecinden geçerek geldiği yadsınabilir mi? Proletarya bu süreç içerisinde birleşmiş, kaynaşmış, bilinçlenmiş ve savaşım kapasitesini artırmıştır. Yani kazanacak bir birikime sahiptir. İktidara bu birikimle hazırlanıyor.

Bu birikim iki yönlüdür. Bir taraftan kapitalist üretim biçiminden ileri gelen uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının olgunlaşması ve keskinleşmesi; diğer yandan proletaryanın uzun bir savaşımından geçerek kazandığı mücadele kapasitesi. Proletarya sınıf savaşımının başında değil, ileri bir aşamasındadır. İktidar savaşımı halen uzun bir savaşım olacaktır, fakat çelişkilerin bu denli olgun olduğu koşullarda, ani sıçramaları da kendi içinde taşıyor. Kapitalizmin evriminin çelişmeler içindeki gelişimi öyle bir noktaya varmıştır ki, bu aşamada sıçramalı gelişim kaçınılmaz olmuştur. Devrimci komünist proletarya savaşımını yükseltirken, bu evrenin özelliklerini her zaman göz önünde tutar ve hazırlıklarını ona göre yapar.

C.DAĞLI

Devrim mücadelesinin sonuca ulaşamadığı yerlerde uzun dönem süren devrimci mücadele, sonuca varmanın koşullarını yaratmıştır. Bugünkü noktadan dönüp baktığımızda, arkada mücadele içinde geçen bir dönem bırakıldığı rahatlıkla söylenebilir. Bu yadsınamaz bir olgudur. Bilinçli, örgütlü bir sınıf savaşımının pratik ateşinden geçerek gelmiş bir kitle gücü açısından bakıldığında, bir devrim için gereken koşulların oluştuğu net olarak söylenebilir. Kapitalist sınıf artık ne yaparsa yapsın, isteklerini açıkça ortaya koyan ve bu uğurda savaşan devrimci sınıfın olduğu bir yerde iktidarını daha uzun süre koruyamaz.

Yeterince kavranamayan şey, devrim ve komünizm yolunda sağlanan bu dev ilerlemedir. Bir devrim olması için yalnızca nesnel koşulların oluşması yetmez. Bu devrimi başaracak olan devrimci sınıfın da devrim yapmaya karar vermesi ve bu yolda bir dizi hazırlık yapması gerekiyor. Bu, komünistlerin en iyi bildiği belirlemelerden biridir.

Yapılması gereken bu soyutlamayı bugünkü somut koşullara uygulamaktır. Bugün proletaryanın uzun bir pratik mücadele sürecinden geçerek geldiği yadsınabilir mi? Proletarya bu süreç içerisinde birleşmiş, kaynaşmış, bilinçlenmiş ve savaşım kapasitesini artırmıştır. Yani kazanacak bir birikime sahiptir. İktidara bu birikimle hazırlanıyor.

SINIF SAVAŞIMININ BUGÜNKÜ SONUÇLARI

Kapitalist toplumdaki sınıf savaşımı, bu toplumun zeminleri üzerinde yürür. Toplumun belirleyici yönü olan ekonomik yön (temel) değişime uğradıkça sınıf savaşımı da değişime uğrar. Sınıf savaşımı ise belli koşullar ve ilişkiler yaratır. Bu koşullar ve ilişkiler sınıf savaşımının yoğunluğuna, şiddetine yaygınlığına göre değişime uğrar. Değişim belirli bir evrimi ve yadsınmayı içerir. Yeni bir durum doğmuştur, yeni koşullar oluşmuştur. Değişen koşulların her zaman somut olarak irdelenmesi gerekir.

Sınıf savaşımının uzun iç savaş biçimini aldığı bir yerde sınıfların karşılıklı ilişkisi (sınıf güç ilişkileri) ve politik toplumsal koşullar aynı kalmaz, değişime uğrar. Burada toplumsal evrim çelişmeli evrimdir, çelişmeler içinde ilerler. Evrimin iç aşamaları olarak ilişkiler ve koşullar da değişim geçirir. Sınıf savaşımının her aşaması yeni ilişkiler ve koşullar yaratır. Toplumsal olgular artık bu yeni dönemin durumuna göre biçimlenir. O halde yeni olgular ve olaylar değişen bu koşullarda aranmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır süren bir iç savaş var. Bu kadar süredir süren iç savaşa rağmen koşulların ve ilişkilerin aynı kaldığı düşünülemez. İşçi sınıfının bu kadar süre iç savaş sürdürdüğü bir yerde ilk ve en belirgin sonuç, tekelci sermayenin egemen olamaması ve yönetememesidir. Uzun iç savaşı yürütecek kadar militan ve kararlı bir proletarya, bir bütün olarak da emekçi halk, bu koşullarda

henüz iktidara gelememiştir, ama burjuvazi de bu durumda artık egemen olamaz. Proletarya ve genel olarak da emekçiler henüz iktidara gelememiştir, ancak böylesi eylemci kitlelerin iktidara geleceği de kesindir. Tarihe yön verecek olan sınıf mücadelesidir, proletaryanın bu savaşımındaki devrimci konumudur, devrimci pratiğidir.

Kapitalist sınıf ve onun faşist devleti halklara karşı ne zaman bir saldırıda bulursa, bir katliama girişse, artık halk kitlelerinin bu saldırılara karşı harekete geçmesiyle, ayaklanmasıyla sonuçlanıyor. Üstelik bu ayaklanmalar önceleri binlerle, on binlerle ifade edilirken, artık yüz binlerle ifade ediliyor. Devrimci halk eylemleri öyle bir gün değil, günlerce sürüyor. Kaldı ki devrimci kitlelerin eylemlerinde zaten bir süreklilik var. Ancak belirli koşullarda ve belirli gelişmelerin etkisiyle sıçrama gösterebiliyor. Devrimci biçimde düşünmeden bu durum açıklanamaz. Burjuvazinin ve devletin saldırıları, katliamları her koşulda bir halk ayaklanmasına yol açmıyordu, ama şimdi yol açıyor. Bu büyük değişim, ancak sınıf savaşımının bugünkü koşullarıyla açıklanabilir. Bazen halktan sıradan bir insanın, bazen tanınmış bir demokratın, ilericinin, sosyalistin katledilmesi, hemen Kürt ve Türk halklarının, bütün halkların ayaklanmasına neden oluyorsa, koşullar değiştiği içindir, devrimci durum olgunlaştığı içindir. Oysa bu topraklarda on yıllardır katliam yapılıyor, saldırı ise hiç eksik olmuyor, ama bütün bu burjuva terör her zaman halk ayaklanma-

Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır süren bir iç savaş var. Bu kadar süredir süren iç savaşa rağmen koşulların ve ilişkilerin aynı kaldığı düşünülemez. İşçi sınıfının bu kadar süre iç savaş sürdürdüğü bir yerde ilk ve en belirgin sonuç, tekelci sermayenin egemen olamaması ve yönetememesidir. Uzun iç savaşı yürütecek kadar militan ve kararlı bir proletarya, bir bütün olarak da emekçi halk, bu koşullarda henüz iktidara gelememiştir, ama burjuvazi de bu durumda artık egemen olamaz. Proletarya ve genel olarak da emekçiler henüz iktidara gelememiştir, ancak böylesi eylemci kitlelerin iktidara geleceği de kesindir. Tarihe yön verecek olan sınıf mücadelesidir, proletaryanın bu savaşımındaki devrimci konumudur, devrimci pratiğidir.

sına yol açmıyordu. Şimdi ise her burjuva saldırı halkları ayaklanmaya itiyor. Sınıf savaşı, devrim mücadelesi en sonunda bu noktaya gelmiştir. Buradan da daha ileriye gideceği kesindir.

Eğer koşulları olgunlaşmışsa, bir eylem, bir olay bile toplumu alt üst edecek bir ayaklanmaya varabilir. Milyonların ayaklanması sınıf çelişkilerinin kendini açığa vurmasından başka bir şey değildir. Yani devrimin bu gelişkin ortamı, sınıf savaşımının yarattığı koşulların sonucudur. Sınıf savaşımını kendi akışı içinde yeni koşullar, yeni ilişkiler, yeni sonuçlar yaratır. Olayları yüzeysel ele alanlar İstanbul'da yüz binlerin eylemini, devrimci patlamasını yalnızca bir olayın sonucu ve bir anlık öfke patlaması olarak gösteriyor. Halbuki kitle ayaklanmasını, devrimci patlamaları, olayları var olan koşullarda aramak, sınıf savaşımının gelişme düzeyiyle açıklamak gerek. Koşullar, ilişkiler, kısacası sınıf savaşımını kendisini çeşitli eylem olay ve olguda ifade eder, dışa vurur. Bizim için önemli olan sınıf mücadelesini ve yarattığı koşulları, ilişkileri, sonuçları bilimsel olarak, politik olarak doğru biçimde belirlemektir.

Burjuva sınıf ne yaparsa yapsın, koşulların kendisine karşı keskinleşecek şekilde olgunlaşmasını önleyemiyor. Faşist terör halini almış olan burjuva baskı, bu şartlarda sermayenin istediği sonucu veremiyor. Başka yöntemler de bir işe yaramıyor. Kapitalist düzen devrimin tehdidi altında. Burjuvazi devrimin gelişimi karşısında eli kolu bağlı durumda. Bu koşullarda burjuvazi düzeni kurtaracak gelişmeleri ve kahramanları bekliyor. İçerde onu kurtaracak bir ekonomik ve politik gelişme ufukta görülmediği gibi,

kapitalizmin dünya sisteminde de böyle bir umut görünmüyor. Buna rağmen bir takım düzen adamları düzeni kurtarma işine girişti. Böylesi girişimler artmaya başladı. Faşist cuntacıardan faşist parti liderlerine ya da kendine liberal diyenlere kadar geniş bir çevre bu işe soyundu. Ortaya çıkanların hepsi de bayağı, yeteneksiz ve kaba insanlardır. Burjuvazinin ulaştığı düzeyin bile gerisindedirler. Buna rağmen öne çıkıyorlar, belki de bunlardan birisi daha da öne çıkıp, burjuvazinin yıldızı haline gelebilir. Bu düşük insanları böylesine öne çıkartan ne tarihsel zorunluluktur ne de nesnel durum. Bu eşekleri öne çıkartan sınıf mücadelesinin yarattığı koşullardır, sınıf savaşımının sonuçlarıdır. Koşullar öylesine devrimci, devrimci durum öylesine olgun ve burjuvazi öylesine devrimin baskısı altında ki, kendisini bu durumdan kurtaracak en bayağı tipi bile parlatmaya hazır. Var olan koşullarda ise her burjuva çaba etkisiz kalmaya mahkumdur.

Sınıf savaşımını burjuva toplumu alt üst edecek yetkinliğe ulaşmışsa, bu durumda devrimci işçi sınıfı hareketinin, onun devrimci öncü kolunun yapması gereken sınıf savaşımını kendi sonucuna götürmektir. Sınıf savaşımının kaçınılmaz sonucu emeğin iktidarının kurulmasıdır. Devrim hiçbir şekilde burjuvazinin toparlanmasına, nefes almasına izin vermemelidir. Koşullar devrim için olgunlaşmışsa, devrim bu koşullarda devrimci eylemlere zafere çalacaktır. Tarihsel inisiyatifin yanında güncel inisiyatif de emekçi insanlığın eline geçmiştir, devrimci güçlerin eline geçmiştir. O halde hedefe ulaşmak için tarihsel girişkenlik sonuna kadar götürülmelidir. □

Eğer koşulları olgunlaşmışsa, bir eylem, bir olay bile toplumu alt üst edecek bir ayaklanmaya varabilir. Milyonların ayaklanması sınıf çelişkilerinin kendini açığa vurmasından başka bir şey değildir. Yani devrimin bu gelişkin ortamı, sınıf savaşımının yarattığı koşulların sonucudur. Sınıf savaşımını kendi akışı içinde yeni koşullar, yeni ilişkiler, yeni sonuçlar yaratır. Olayları yüzeysel ele alanlar İstanbul'da yüz binlerin eylemini, devrimci patlamasını yalnızca bir olayın sonucu ve bir anlık öfke patlaması olarak gösteriyor. Halbuki kitle ayaklanmasını, devrimci patlamaları, olayları var olan koşullarda aramak, sınıf savaşımının gelişme düzeyiyle açıklamak gerek.

ÖZÜR VE DÜZELTME

Dergimiz Y.E.Mücadele Birliği'nin 97. sayısında 3-4. sayfalarda yer alan "Burjuvazinin Çöküşü Bütün Alanlarda" başlıklı Başyazı'mız, bir hata sonucu C.DAĞLI imzası ile yayınlanmıştır. Bu teknik hatadan dolayı, okurlarımız ve yazarımızdan özür dileriz.

GERÇEKLİK CEVAPSIZ SORULARDA GİZLİDİR

Tekelci sermaye bir erken seçimi daha kazasız belasız atlatmanın sevincini yaşıyor. Seçim öncesinin gerilimlerini, şimdilik kısa bir sükunete bırakmış olduğu görülüyor. Böylece tekelci sermaye, “demokrasinin bir kez daha bütün sorunları aşmaya gücü olduğu” fikrini bolca tekrarlayıp, sevincine emekçi sınıfları da dahil etmek istiyor. Ne de olsa, 16 milyon gibi yüksek bir oy toplamıyla, geniş yığınlar tam da onların istediği partiyi seçmiş, son beş yıldır uygulamakta olan politikalara onay vermişti.

Kazananlar kendilerini böyle kandıra dursunlar, tekelciliğin yenilenler cephesindeyse hayal kırıklığı ve öfke hakimdi. Seçim çalışmaları boyunca emekçilere boş vaatler sunma yarışına girmişler, onların oylarını çalabilmek için akla gelmedik yılışıklıklar sergilemişler; vitrinlerini “sevilen” figürlerle doldurmuşlar; yükseldiğine inandıkları faşist-ırkçı demagojilerini kürsülerden halkın üzerine adeta kusarken, sandıkta bir patlama yaratacaklarını sanmışlardı. Fakat, ortaya çıkan sonuç, şimdi onları, daha dün yılışıkça bel bükme ve vaatlerle terli ellerini sıkıya çalıştırdıkları halk kitlelerine küfretme hissinde sürüklüyordu. Tekelci sermayenin yenilenler cephesinden halkın cehaleti, aptallığı ve bir tabak bulgur için onurlarını sattığı çığılıkları yükseliyordu.

Sosyal reformistler açısından seçim, buruk bir sevinç kaynağı oldu. Buruktu- lar, çünkü topyekün bir kurtuluş iddiası-

nın yerini, meclise bir vekil gönderme- nin büyük zafer ilan edildiği bir garabet almıştı ve yılların birikimiyle bilinçlenmiş emekçi kitleler için bu, hiç de bir “zafer” olarak görülmecekti. Sevinç- liydiler, çünkü düzen “önerilerini açmıştı”. Şimdi artık devrimci öfke ve arayış için- deki kitlelere ve gençliğe, “devrimci eyleme de, söyleme de hiç gerek yok, biz düzeni, kendi araçlarını kullanarak dü- zelteceğiz” diyebilecek bir dayanağa sa- hip olmuşlardı.

Gerek zafer
kaza-

Gerek zafer
kazanani, gerek yenilgi
yaşayanı, gerekse sosyal
reformistlikle, tüm burjuva ve küçük-
burjuva cephe, emekçiler hakkında
yüzyıllardır ezberletilen aynı önyargıları
tekrarlatmaktan başka bir şey yapmıyorlar.
Bu, işlevi olmayan bir tekrar değildir,
belirgin bir amacı vardır. Hepsi, aynı düşünce
kalıbının izlenmesinden ibarettir: Halklar
güvenilmezdir, kendi güçlerine ve
özgüvenlerine sahip değildir. Yoksulluk onları
düşünemez, sorgulamaz hale getirmiştir;
öyleyse; devrimci eylem ve söylemlerin
cahil, bezgin ve oyunu satacak kadar
fikri yozlaşmaya uğramış
halkları etkileme
gücü de yoktur.

nanı,

gerek yenilgi yaşayanı, gerekse sosyal reformistlikle, tüm burjuva ve küçük- burjuva cephe, emekçiler hakkında yüz- yıllardır ezberletilen aynı önyargıları tekrarlatmaktan başka bir şey yapmıyor- lar. Bu, işlevi olmayan bir tekrar değıl- dir, belirgin bir amacı vardır. Hepsi, ay- nı düşünce kalıbının izlenmesinden iba- rettir: Halklar güvenilmezdir, kendi güç- lerine ve özgüvenlerine sahip değildir. Yoksulluk onları düşünemez, sorgula- maz hale getirmiştir; öyleyse; devrimci eylem ve söylemlerin cahil, bezgin ve o- yunu satacak kadar fikri yozlaşmaya uğ- ramış halkları etkileme gücü de yoktur. Bu kalıplaşmış ve tekrarlana tekrarlana kolay bir “analiz” aracı haline getirilen düşünceler, özellikle sosyal-reformiz- min, seçimler sonrasında, AKP’nin ne- den bu kadar oy topladığına dair yazıla- rında bolca yer buldu. Sosyal-reform- mizm, tekelci basının benzer soruları ayrıntılı araştırmalarla cevapladığı say- faları arşivlerinin boş köşesine yerleşti- miş olmalı. Bu araştırmalar, gözümüze soktukları rakamlar kalabalığıyla, aynı teraneyi dile getiriyordu ne de olsa.

Bizim, o tür araştırmalardan öğ- renebileceğimiz fazla bir şey yok. Biz, sorulmayan sorularla gerçe- ğe ulaşabileceği inancındayız.

Nerede 4 Milyon
Seçmen?

Seçim öncesi ve sonrası, sorgulanmayan olguların belki de en önemlisi, “seç- men kütüklerinden düşürü- len 4 milyon seçmenin nere- ye gittiği?” sorudur. Te- kelci basının kimi yazarların- ca da bu soru gündeme geti- rildi. Ama, o yazarların hiç bi- ri, bir kaç adımdan öteye gitme- di. Sustular.

Bilindiği gibi, 2002 yılında seçmen sayısı, 42 milyon küsürdü. Beş yıl sonra, karşımızda hemen he- men aynı sayıda seçmen olduğu iddiası çıkarıldı. Bazı tekelci yazarlar, kendi

kendilerine mırıldanır gibi, hesaplar yapıyordu. Beş yılda ülke nüfusu hiç mi artmamıştı? Üstelik, seçme hakkı 18 yaşa indirilmiştir. Bu durumda, en az 46 milyon seçmen bulunması gerekiyordu. Ama, her ne olduyorsa, seçim kurulu, seçmen kütüklerini tek tek elden geçirmiş ve çok sayıda “mükerrer oy”, yani birden fazla kayıtlı seçmene rastlamış ve onları elemiştir. Tekelci yazar, kendi kendine mırıldanmayı sürdürdü. Öyleyse, bunca mükerrer oyun ortalıkta dolaştığı 2002 seçimleri geçersiz sayılmak zorunda değil miydi? Ama, bu mırıltı daha ileri gitmedi, sustu. Önlerine çıkan tablo, susmalarını gerektiriyordu.

Bu sorunun peşine düşenlerin karşısına çıkan gerçek tablonun şu olduğuna kuşku duyulmasın: Seçmen kütüklerinden bir anda silinen 4 milyon oy, istikrarlı bir biçimde sandık başına gitmeyecek boykot tavrına destek çıkanlara aitti. Nitekim, seçim günü, bu istikrarlı boykotçuların bazıları sandık başına gittiklerinde kendilerini listelerde bulamadılar. Gazeteler, Antalya, İzmir, İstanbul’da bu durumda olan ve olayı protesto eden binlerce kişiden pek az sözettiler.

Erken seçime neden olan mesele olarak sunulan “Cumhurbaşkanlığı seçimi”, şimdi AKP’nin daha az meclis sandalyesine sahip olduğu halde, bir çırpıda çözülecek gibi görünüyor. Bilinen bir hikayedir. Zengin köylü yeni aldığı traktörüne yoksul köylüyü bindirir. Traktörün önüne bir inek pisliği çıkar. Zengin olan yoksula, eğer bu pisliği yerse traktörü ona vereceğini söyler. Yoksul olan tereddüt etmez ve traktörü kazanır, koltuğuna kurulur. Biraz sonra, bir başka inek pisliğine rastlarlar. Yine aynı iddia ve bu kez zengin köylü kazanır. Yola devam ederler, zengin traktörün koltuğunda, yoksulsa teker üstünde, hiç bir şey değişmemiştir. Ama her ikisinin de kafasında aynı soru var-

dır: “Biz bu pisliği niye yedik o zaman?” Sorulamayan ikinci soru budur. Ve cevabı, tekelci sermayenin bugünkü sevincinde saklıdır. Onlar için asıl önemlisi, parlamentodan umudunu kesenlerin sayısının giderek yükselmesiydi. Meydanlarda karşılıklı bayrak açmalar, kükremeler, çalınan tehlike sirenleri, hepsi aynı amaca hizmet içindi: Halkları yeniden sandık başına çekmek.

Ulusal-Sınıfsal Çelişki Belirginleşti

Üzerinde düşünülen bir başka sorun, Kürdistan’da hükümet partisinin aldığı oylardaki hızlı artıştır. DTP’liler, yeşil kartların iptali korkusu başta olmak üzere, en yoksulların AKP’ye oy vermelerinin gizini bulmaya çalışıyor.

Doğrusu, Kürdistan’da seçime katılım pek az artmıştır. Diyarbakır, Mardin, Batman gibi büyük ve politik bir kitleyi

barındıran
yer-

Klientalizm, seçmeni kamu yararına göre, kendi kişisel dar

çıkarlarına, günlük kazanımlarına göre yönlendirmeye dayalı politika tarzıdır. Klientalizm, yoksulların her zaman yoksul kalmalarına, sefaletin artık umutsuzluk boyutunda yaşanmasına ayanır. Böyle bir taban yoksa, klientalizm işlemez. Sadece Batman, Diyarbakır, Van’da değil, İstanbul, İzmir gibi yoksulluğun hüküm sürdüğü büyük metropol kentlerde hükümet partisi, aynı müştericilik (klientalizm) ilişkilerinin üzerinde yükselmiştir. Bu yüzden, AKP’nin politik geleceği, yoksulluğu azaltmakta değil, tersine, onu sürekli ve dayanılmaz hale getirmekte yatmaktadır.

lerde bile, bu artış ancak 20-30 binle sınırlı kaldı. CHP-DYP gibi tekelci partilere oy verenlerin de AKP’ye yönelmesiyle, bu 20-30 bin artış, hükümet partisini yukarı fırlattı. Fakat, buna rağmen Kürdistan’da sandığa gitmeme oranı, diğer bölgelerden daha yüksektir. DTP, bu sorunu masaya yatırdığında şu itirafı yapmak durumunda kaldı. Yoksul kesimler, sefaletin içinde ulusal kimliklerini arka plana atmıştı. Bu durumda, salt ulusal bir mücadele veren, söylem ve hedeflerini bu temele dayandıran bir politik hareketin, yoksullar içinde tutarlı ve sürekli bir desteği garantileyemeyeceği açığa çıkmış oldu. Ulusal-sınıfsal dinamiklerin gücü bir kez daha kanıtlanmıştır.

Sürekli Yoksulluk Politikası

Geçen haftalarda, tekelci partilerin geniş yığınlarla kurdukları “klientalizm”e dayalı ilişkilerin, onların egemenliğini güçlendirmek şöyle dursun, o egemen yapıyı bir fiske darbesiyle yıkılacak denli çürüttüğünü belirtmiştik.

Klientalizm, seçmeni kamu yararına göre, kendi kişisel dar çıkarlarına, günlük kazanımlarına göre yönlendirmeye dayalı politika tarzıdır. Klientalizm, yoksulların her zaman yoksul kalmalarına, sefaletin artık umutsuzluk boyutunda yaşanmasına dayanır. Böyle bir taban yoksa, klientalizm işlemez. Sadece Batman, Diyarbakır, Van’da değil, İstanbul, İzmir gibi yoksulluğun hüküm sürdüğü büyük metropol kentlerde hükümet partisi, aynı müştericilik (klientalizm) ilişkilerinin üzerinde yükselmiştir. Bu yüzden, AKP’nin politik geleceği, yoksulluğu azaltmakta değil, tersine, onu sürekli ve dayanılmaz hale getirmekte yatmaktadır.

Tekelci partilerle en yoksul kesimler arasındaki, ayakta kalan bu tek köprü, işte böylesine çürüktür. □

THY Anonim Ortaklığı Ve Teknik A.Ş. Çalışanları GREVE "EVET" DEDİ



THY Anonim Ortaklığı ve Teknik A.Ş. çalışanlarının bağlı olduğu Hava-İş Sendikası ile hükümet arasında 16 Mart tarihinde başlayan 21. Dönem Toplu İş Görüşmelerinin çıkmaza girmesinin ardından, Hava-İş Sendikası 18 Temmuz'da grev kararı almıştı.

Peki görüşmelerin çıkmaza girmesinin sebebi neydi? Toplu iş görüşmelerinde sendikanın talepleri şöyleydi;

"İlk altı ay için yüzde 23.8 ücret artışı, ikinci altı ay için ise enflasyon artışı beş puanlık artış Pilotların aylık 65 saat, kabin ekibinin 70 saat üzerinden maaş alması,

Uçuş süresinin haftada 30, ayda 110 yerine 100, üç ayda 300 yerine 250 ve yılda 900 saatle sınırlandırılması,

4 bin kişilik kapsam dışı personel için sosyal hakların artırılması 'politik ayrımcılık' nedeniyle oluşan ücret farkının giderilmesi"

Sendikanın bu taleplerini kabul etmeyen THY yönetimi kendi verebilecekle-

rini şöyle sıralıyordu;

"İlk yıl için yüzde 10 ücret artışı, ikinci yıl için enflasyon oranı artı 1 puan artış. Ayrıca THY yönetimi kademe ilerlemesiyle personelin her yıl yüzde 1.75 zam aldığı da altını çiziyor.

Pilotların ayda 70 saat, kabin ekibinin 80 saat üzerinden maaş alması,

Kokpit ve kabin personeline sendika temsilcisi olanların kullandıkları sendikal izin nedeniyle ücretlerinden herhangi bir kesinti yapılmaması,

Askere giden personele işe dönüş garantisi."

Görüşmelerin çıkmaza girmesiyle grev kararında uygulama aşamasına geldiğini gören THY Yönetimi, çalışanlara tanınan "grev oylaması talep etme hakkı"nı, çalışanların iradesi dışında, baskıyla ve toplu imza ile gündeme getirdi. Hava-İş Sendikası grev oylamasına karşı çıkmamakla birlikte THY Yönetimi'nin usulsüz yöntemine karşı İstanbul Valiliği'ne başvuruda bulundu.

Sendika grev kararını 10 bin 120'si THY A.O, 2 bin 550'si de Teknik A.Ş. çalışanı olmak üzere toplam 12 bin 700 işçinin onayına sundu.

6 Ağustos 2007 tarihinde, saat 12:00'de başlayan ve THY A.O. için 31 merkezde ve 35 sandıkta, Teknik A.Ş. için 22 merkezde 22 sandıkta dört gün boyunca yapılan oylama, "evet" oylarının çoğunluğu ve grev kararıyla sona erdi.

Yapılan oylama sonucunda THY

A.O. çalışanlarından 5 bin 100'ünün greve "evet", 4 bin 600'ünün ise "hayır" oyu kullandığı açıklandı. Teknik A.Ş çalışanlarında da "evet" oyunun önde olduğu açıklandı.

Günlerdir başta THY yönetimi ve burjuva medya olmak üzere bir çok şekilde baskı görmelerine rağmen THY çalışanlarının aldığı bu karar, THY emekçilerinin zaferidir.

Oylama sonunda Hava-İş Sendikası'nın 09 Ağustos 2007 tarihinde yaptığı basın açıklaması şöyle;

"THY A.O Ve THY Teknik A.Ş Çalışanları 'Hak ve Taleplerine' Sahip Çıktı THY A.O'da THY Teknik A.Ş'de Çalışanlar Grev Evet Dedi

THY A.O ve THY Teknik A.Ş Grev Oylaması sonuçları tüm Türkiye'ye bir mesajdır. Temel Anayasal grev hakkına sahip çıkan çalışanlar, korku ve baskı tacirlerine demokrasi dersi vermişlerdir.

Çalışanlardan doğal olmayan yollardan toplanan imzalar ve 2822 sayılı yasanın amir hükümlerinin hukuki olarak zorlanması ile kurulan ve bugüne kadar ülkede uygulanan grev oylamalarının hiç birinde rastlanmadığı şekliyle 4 gün açık tutulan sandıklardan, THY A.O ve THY Teknik A.Ş çalışanlarının özgür iradesi sonucu, birilerinin çok dilediği ve beklediği gibi greve hayır çıkmadı.

Bu mesaj tüm Türkiye'yedir. Sonuç; grev hakkına saygı duymayan, THY ve THY Teknik A.Ş işçilerinin hak elde etme

mücadelelerine karşı, çalışanların hiç hak etmedikleri ölçüde insafsızca saldırılar düzenleyen, şirket batacak, ekonomi çökecek, turizm kaybedilecek



korkutmaları ve felaket senaryoları ile desteklenen bir büyük karşı kampanyaya verilmiş çok önemli bir yanıtıdır. Bu mesaj doğru okunmalı “ben yaparım olur” “ben emir veririm herkes hazır ola geçer” anlayışı ile hiçbir yere gidilmeyeceği artık algılanmalıdır. Şirket yönetimleri endüstriyel ilişkilerindeki zaaf ve hatalarını sağduyu ile yeniden değerlendirmelidir.

Özgür iradelerini olağanüstü koşullara rağmen çağdaş bir direngenlikle ortaya koyan tüm çalışanlarımızı, örgüt disiplini ve kararlığı ile tüm zorlukları aşmada büyük özveride bulunan işyeri temsilcilerini ve tüm Hava-İş kurullarını kutluyoruz. Ancak greve hayır diyenlerin de önemli bir yanlış tercih yaptıklarını açıkça belirtiyoruz. Daha yoğun bir evet çalışanların lehine bir çözüme çok daha büyük katkıda bulunabilirdi.

Bu grev oylaması ile çalışanlar yasal haklarını kendi elleri ile bir başkalarına devretmenin en büyük yanlış olacağını kavradılar; bu bilinçle önemli bir adım attılar. Hava-İş sendikası üyeleri ile yüz yüze iletişim sayesinde elinden geldiğince en ağırlıklı eğilimi temsil eden görüşü esas alan, kararlarını bu geniş kitle eğilimine dayandıran bir anlayışla süreci yürütmüştür. Bu beklide daha meşakkatli ve zor bir referandum yöntemi olarak değerlendirilebilecek bir yöntemdi. Hava-İş bu zoru denemiş ve başarılı olmuştur.

Hava-İş sendikası olaya galip-mağlup yaklaşımı ile bakmamaktadır. Ulusal havayolumuz bizim için özelleştirilse de değerlidir ve önemlidir; ancak şu kabul edilmelidir ki çalışanların hak ve talepleri de önemlidir ve değerlidir. Şimdi ciddiye ve acil olarak, çözüme katkı sağlayacak ortak noktaları arama bulma ve kör bir inatlaşmaya girmeme zamanıdır.

Grev uygulaması için yasal süremiz bu aşamadan sonra tekrar işlemeye başlamıştır. Sendikamız Kurulları ile öncelikle bu konuda bir ön değerlendirme yaparak süreç ile ilgili kararlarını kamuoyuna duyuracaktır.

Yaşasın THY Ve THY Teknik A.Ş İşçilerinin Birlikte Ve Birlikte Mücadelesi! Yaşasın Tüm Ülkedeki İşçilerin Mücadele Birliği!” denildi.

Sonucun ardından bir açıklama yapan THY Yönetim Kurulu Başkanı Candan Karlıtekin, “sonucun bir realite olduğu” ve “THY A.O’da greve ‘hayır’ çıkabilmesi için 5 bin 100 adet oya ihtiyaç vardı. Bu oya ulaşamadık. ‘Hayır’ oyları 4 bin 600 civarında kalmıştır. Teknik A.Ş’de de benzer bir durum söz konusudur. Tabii bu demokratik bir sürecin işlemesidir. Sonuçları bir realite olarak aldık, not ettik.” dedi. Ayrıca Karlıtekin, Hava-İş tarafından yetersiz bulunan tekliflerinin “esneyebilecekleri son adım olduğu”nu, olası bir grev durumunda ise bu teklifin bile masaya sürülmeyeceğini söyledi. İşçilerin greve “evet” kararının ardından, hükümet olumlu yönde adım atmazsa 60 günlük sürecin sonunda THY işçileri greve çıkacaklar. □

Mücadele Birliği’nin Sesi Kuruçeşme Sokaklarında Yankılandı



Mücadele Birliği dergisinin İzmir’in emekçi mahallelerinde dağıtımı devam ediyor. Son dönemde özellikle seçim sürecinde boykot çalışmaları sırasında bir çok emekçi mahalle dolaşarak sesli ajitasyon eşliğinde dergi dağıtımlarımızı yoğunlaştırdık.

Boycot çalışmaları kapsamında Kuruçeşme, Onur Mahallesi, Çınarpepe gibi emekçilerin ve Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerde emekçilere sandığa gitmeme çağrısı yapıldı. Son olarak 28 Temmuz Cumartesi günü Kuruçeşme Mahallesinde megafonla sesli ajitasyon eşliğinde Mücadele birliği dergisinin dağıtımı yapıldı.

Dağıtım sırasında emekçilerin ilgisi yoğundu. Yaptığımız ajitasyon konuşmalarında seçimlerin geçtiğini, dün seçimlerden önce mahallerde dört dolanarak emekçilerden oy isteyenlerin seçimden sonra ortadan kaybolduğunu, yapılan seçimlerin ve parlamentonun Emekçilerin ve Kürt halkının hiçbir sorununu çözemeyeceğini, Kürdistan’a yönelik katliamların hazırlıklarının yapıldığı ve önümüzdeki süreçte emekçi sınıflara yönelik saldırıların artacağı anlatıldı. Yapılan sesli ajitasyonlarda Sivas, Maraş ve Çorum katliamlarına değinilerek bu katliamların hesabını sormak için emekçiler devrim mücadelesini yükseltmeye çağrıldı.

Dergi dağıtımı sırasında yaptığımız konuşmalara balkonlara çıkan anaların alkışlayarak ve sözleriyle desteklemeleri görülmeye değerdi.

Biz bölgede sesli ajitasyon eşliğinde dergi dağıtımı yaparken Buca TMSŞ ekiplerinin bir Toros marka otomobil, iki minibüsle aynı bölgede bizleri arıyorlarmış. Halkın bize haber vermeleri sonrası bir süre daha dağıtıma devam edip dergi dağıtımımızı bitirdikten sonra bölgeden ayrıldık.

İzmir’den Mücadele Birliği Okurları

BAŞKENTTE SUSUZLUK MANZARALARI

Başkent Ankara'da içme suyunun az kaldığı gerekçesiyle Büyükşehir Belediyesi tarafından 1 Ağustos'tan itibaren 5 aylık su kesintisi başlatılmıştı. Büyükşehir Belediye Başkanı Melih GÖKÇEK'in açıkladığı takvime göre, her bölgeye 2'şer gün arayla su verileceği açıklanmıştı ancak ilk uygulamada pek çok bölgede 3 günlük su kesintileri yapıldı ya da 4 günün sadece 1 günü su verildi.

Ancak içme suyunda planlanan bu "tasarruf", alt yapı eksiklikleriyle faciaya dönüştü. Ana su borularının dayanıklılığını hesaplamayan büyükşehir belediyesi, borularda biriken tazyikli suyun 5-6 Ağustos günlerinde İvedik ve Demetevlerde patlamasına engel olamadı. Bu patlamalarla hem şehrin su altyapısı sistemi ciddi hasar gördü, hem ev ve iş yerlerini su bastı, hem de günlerce susuzluk çekmiş olan Ankaralıları uzun bir süre yetecek su tüketilmiş oldu. Patlamanın ardından Ankara'ya 3 gün daha su verilemeyeceği açıklandı.

Bölgedeki binlerce kişi, elektriğin de kesilmesiyle artık sokağa döküldü. Vatandaşlar, Belediye Başkanı Melih Gökçek'e tepki göstererek "Gökçek istifa", "Biz buradayız, Gökçek nerede?" diye slogan attılar. Olay yerine sevk edilen polislerle halk arasında gerginlikler yaşandı.

7 Ağustos günü, sabah saatlerinden itibaren, Hacettepe Üniversitesi Hastanelerinin tümünde hasta kabulleri durduruldu; yatan hastalar ise hızla taburcu edilmeye başlandı. Hastanelerde, acil durumlar dışında ameliyatla da durduruldu. Hacettepe Üniversitesinin bildirdiğine göre 2.000 litrelik su depolarının %75 oranında boşaldı ve hastanelerin kullanımına sadece 500 litre su kaldı. Saatte 175 ton su tüketen hastaneye tankerle yollanan su ise ancak 1 saat yetti.

Hacettepe İhsan Doğramacı Çocuk Hastanesi'nde de hasta kabulleri durduruldu ve acil hastalar Keçiören Eğitim ve Araştırma Hastanesi ile Dr.Sami Ulus Çocuk Hastanesi'ne yönlendirildi.

Tankerlerle su taşınmasının da çözüm olmaması üzerine hastaneler hastaları sıhhi ortamda tedavi edemeyecekleri ve hastalıkların yayılmasına engel olamayacakları gerekçeyle acil önlemler almaya başladı.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi İbni Sina Hastanesi Başhekimi de hastanenin 1.000 tonluk bir depoya sahip olduğunu anlatarak, tankerlerle sürekli su taşıdığını ancak iki saatte doldurulan suyun yarım saatte boşaldığını ifade etti. Akal, su sıkıntısına rağmen hasta kabulüne devam ettiklerini, ancak aciliyeti olmayan ameliyatları erteleme kararı aldıklarını söyledi.

Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı ise

su sıkıntısı nedeniyle hasta kabulünü durdurmadıklarını ama hastaneye ziyaretçi yasağı getirdiklerini belirterek, poliklinikler dışındaki servislere insan girişini de enfeksiyon riskine karşı engellediklerini, yemekleri de tek kullanımlık kaplarda dağıtmaya başladıklarını dile getirdi ve su tüketimini en aza indirdiklerini, 1.000 ton kapasiteli depo suyunu ise sürekli klorlayarak mikroplardan arındırmaya çalıştıklarını anlattı.

Hastanelerin bu önlemlerini değerlendiren Melih Gökçek ise, bu hastanelerdeki su sıkıntılarının "provokasyon" olduğunu söylüyor. TTB'nin de içinde olduğu DKÖ'lerin kendisine saldırmak için doktorların bilerek ameliyat ertelediklerini iddia ediyor.

Ankaralılar ise, susuzluğu kendi yöntemleriyle aşmaya çalışıyor. Şehrin çeşitli yerlerinde bulunan ve kullanılmayan su kaynakları önünde bidonlarla uzun kuyruklar olmaya başladı. Artık en acil ihtiyaç olan temizlik için bile su bulunamıyor, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar su kaynaklarının, parkların havuzlarının önünde su doldurmak için bekliyor. Daha önce inşaatlarda vb. kullanılan kuyu suları, tankerlerle taşınarak genel temizlikte kullanılıyor.

Belediyeden gelen açıklamalar ise susuzluğun bir süre daha devam edeceği yönünde. Su kesintisi 10 Ağustos'a kadar uzatıldı. Ancak uzmanlar, kesinti sonrası verilecek suyun temiz olmayacağını, o suyla banyo bile yapılmaması gerektiğini; bu ayan kirli suyun ancak 3 gün sonra temizleneceği, o sürede akan suyun dezenfekte edilmesi gerektiği konularında uyarıyorlar. Kesintinin ardından gelen suyun, başta hepatit, tifo olmak üzere çeşitli hastalıkların mikroplarını taşıyacağını, bu hastalıkların ise 6 ay kuluçka süresi sonunda ortaya çıkacağını açıklıyorlar.

Ankara'daki bu su kesintisi, memurları da etkiledi. Ankara'da, çoğu kamu kuruluşu, hijyenik kaygılar nedeniyle başta öğle yemeği olmak üzere tüm yemek servisleri kaldırıldı. Bunun yanı sıra, pek çok kurum ve kuruluş da yiyecekleri ve bulaşıkları gerektiği gibi yıkayamadıkları gerekçesiyle öğle yemeğini iptal ettiler.

İlerleyen günlerde ise, Ankara'da musluklardan akmayan su nedeniyle, kanalizasyonların dip çöküntüleri arttı ve logarlar da temizlenemeyince şehrin sokak ve caddeleri kokmaya başladı.

Çevre Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, yaptığı açıklamada, lavabolarda ve tuvaletlerde azalan kullanım suyu nedeniyle atıkların seyretilmediğini vurgulayarak "Dip maddesinin artması kokuya neden oluyor. Ankara'nın birçok bölgesinden vatandaşlar bize dahi koku şikayetinde bulunuyor" diyerek, kesintiler bek-

lenmeden logarların temizlenmesi gerektiğini kaydetti.

8 Ağustos tarihinde Halkevleri Güvenpark'ta su kesintilerini protesto etmesinin ardından, 9 Ağustos'ta da "Geleceğimizi İstiyoruz Ankara Girişimi"ne üye yaklaşık 30 kişi Güvenpark'taki Büyükşehir Belediyesi binası önünde Melih Gökçek'i protesto ettiler. 10 Ağustos günü ise Ankaragücü Spor Kulübü taraftarları Karanfil Sokak'ta bulunan Gama İş Merkezi girişinde toplanarak Gökçek'i protesto etti. Elleri su bidonları bulunan grup adına yapılan açıklamada "Melih Gökçek bir süredir Ankaragüçlülerle uğraşıyordu ve bizi düşman olarak görüyordu. Artık tüm Ankara'yu düşman görüyor" dediler.

Büyükşehir Belediyesi, mahallelere belirli aralıklarla tankerlerle kullanım suyu dağıtmaya başladı. Ancak Altındağ'daki AKP'ye oy veren Hacılar, Seymenler gibi mahallelere sokak sokak su dağıtılırken, uzak olduğu veya listede olmadığı gerekçeleriyle Battalgazi Mahallesi'ne su verilmemesi, halkın tepkisine neden oldu. Bu gelişmeler üzerine mahalleden bir grup, 8 Ağustos gecesi Akköprü'ye gelerek Belediyenin özel bir şirkete sattığı bir tanker suya el koydu. Su dolu tankeri mahallelerine götürmek isterken mahalle girişinde yolları belediye ekipleri tarafından kesilince halk taşlarla, ve sopalarla sularına sahip çıktılar ve tankeri mahalleye getirmeyi başardılar. Mahalle halkı, sabah 04.00'e kadar bidonlarını doldurduktan sonra tankeri geri gönderdiler.

10 Ağustos günü, Altındağlıları örnek alan Mamak'ın Şirintepe Mahallesi halkı da, mahalleden geçen ASKİ su tankerine el koyarak suya kavuştu.

Ankara'da yaşanan bu gelişmelere ise, Büyükşehir Belediyesi internet sitesi üzerinden şöyle bir açıklama yaptı: "Su Kesintilerini Bahane Ederek Kamuoyunda Panik Havası Estirmek İsteyen İdeolojik Gruplara Karşı Halkımızı Uyarıyoruz:

Ankara Büyükşehir Belediyesi yetkilileri, su kesintilerini bahane eden bazı grupların, eylemler yaparak, ishal ve benzeri hastalıkların yayıldığı iddialarını ortaya atacakları duyurularını aldıklarını belirterek, 'Su kesintileri bahane edilerek halkı paniğe sevk edecek gruplara karşı halkımız duyarlı olsun' uyarısında bulundular. Büyükşehir Belediyesi yetkilileri yaptıkları açıklamada, bugüne kadar devamlı olarak belediye aleyhinde eylem yapmayı alışkanlık haline getirmiş bazı odalarla, bazı siyasi parti mensuplarının su kesintilerini bahane ederek, Başkan Melih Gökçek ve Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne karşı bir eylem programı hazırlığı içinde olduklarının duyurularını aldıklarını bildirdiler."

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek ise konuyla ilgili yaptığı açıklamada, "Halkımızı bu tip provokasyonlara karşı uyarıyı bir görev biliyoruz" dedi.□

YIKIMDAN KURTARAMAYACAK

cephesinin bu kanadının Kürt halkının özgürlük savaşının bastırılması, imha ve inkarı konusunda diğerlerinden en ufak bir farkı yoktur. Aralarındaki fark görev dağılımından ibarettir. Biri bu politikanın siyasi, hukuki ve diplomatik koşullarını; diğeri askeri koşullarını hazırlayıp yerine getiriyor.

Karşımıza çıkan somut olguları objektif ve bilimsel bir şekilde incelersek bir kez daha şu gerçekle karşılaşırız: Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin Kürt halkının özgürlük hakkı meselesinde inkar ve imha politikasından başka seçeneği yoktur. Meclis, hükümet, siyasi partiler vb vb. bu önemli toplumsal sorunu “diyalog” vs. ile değil savaşla, güce dayalı olarak çözmenin araçlarıdır. Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin sadece K.Kürdistan halkının değil, G.Kürdistan halkının da özgürlük hakkına tahammülü yoktur. Çünkü Kürdistan’ın herhangi bir parçasındaki Kürt halkının özgürlüğünü kendi varlığına yönelik en büyük tehdit olarak algılıyor. Bu, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin bir gerçeğidir. Biz, dergimiz sayfalarında bu gerçeğe defalarca işaret ettik ve ortaya çıkan her yeni olgu, her yeni gelişme bizi doğrulamıştır. Şimdiden görülüyor ki, Kürt halkının özgürlük savaşına karşı Meclis, DTP’ye “rehine” muamelesi yapacaktır. DTP’nin “yumuşama” mesajları, Meclis’i bu politikasında cesaretlendirmekten başka bir şeye yaramayacaktır.

SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Meclis, ufak tefek, hesaba katılmaları ihmal edilebilir değişiklikler dışında, aynı Meclis ise, kurulacak hükümet ve bu hükümetin görevleri de aynı olacaktır. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet sürece, seçimler öncesinde kal-

dıkları yerden devam ediyorlar. Önceki hükümetin görevi toplumsal devrimi ve Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmaktı; yeni kurulacak hükümet öncekinin yarım bıraktığı bu görevi tamamlamaya çalışacaktır. Başarıp başaramayacağı ayrı konudur ama daha hükümet kurulmadan kolların bu görev için sıvandığı bir olgudur.

Eski, yarım kalmış işlerin tamamlanması babında ilk iş olarak Irak başbakanı çağrıldı ve Irak’la UKH’ne karşı ittifakın yolları araştırıldı. Arkasında savaşacak tek askeri bile olmayan Maliki ile anlaşma yapmak ne işe yarar diye sorulabilir. Gerçekten de Maliki ile yapılacak anlaşmanın hiç bir değerinin olmayacağı G.Kürdistan’dan gelen açıklamalarla çabuk ortaya çıktı. Devlet ve hükümetin Maliki gibi birine sarılması onun çaresizliğine ve güçsüzlüğüne işaret ediyor. Fakat aynı çabalar bize başka bir şeyi; önümüzdeki süreçte devlet ve hükümetin nereye ağırlık vereceğini de gösteriyor. Türk ordusunun ufak birlikler halinde G.Kürdistan’a girmeye başladığı haberleri gelmeye başladı bile. Yeni kurulacak hükümetin ilk işi bu sürecin diplomatik ve siyasi sorunlarını çözmektir.

Şüphesiz, herşey tekelci sermaye sınıfı ve hükümetin isteğine uygun gelişecek diye bir şey yoktur. Böyle bir şeyi kimse iddia edemez. Aksine, burjuvazinin ve hükümetin plan ve hesaplarını bozan gelişmeler her adımda karşılına çıkacaktır. Emekçi sınıfların devrimci kitle hareketi, dünya kapitalizmini sarmaya başlayan yeni kriz dalgası, Kürt halkının işgale karşı ortaya koyacağı direniş bu gelişmelerin başında geliyor. Savaş, onu yönetecek hükümetle birlikte düzenin bütün kurumlarını temellerinden sarsacaktır.□

Emekçi sınıfların gözünde önemli kılmak için burjuvazinin üzerinde her türlü gürültüyü kopardığı seçimler siyasal sürecin ortasına açılmış küçük bir parantez gibi gelip geçti. Parantezin sonrası öncesinin devamıdır; tekelci sermaye sınıfının çeşitli hesaplarla açtığı bu parantezi yok saymak siyasal sürecin değerlendirilmesinde ciddi bir eksikliğe işaret etmez. Seçimlerin üzerinden geçen bir aylık süre bu gerçeği tartışmasız şekilde ortaya koydu. Meclis aynı Meclis, hükümet aynı hükümet, sorunlar aynı sorunlar... DTP’nin Meclis’e girmesini bir tarafa koyarsak, liberal ve yılışık bir sosyal reformist ile tescilli bir katilin “yeni” Mecliste boy gösterecek olmaları bir “yenilik” ifade etmiyor; eskisinde de bunlardan çok vardı.

YENİ SAVAŞ HÜKÜMETİ DÜZENİ

Emekçi sınıfların gözünde önemli kılmak için burjuvazinin üzerinde her türlü gürlüğü kopardığı seçimler siyasal sürecin ortasına açılmış küçük bir parantez gibi gelip geçti. Parantezin sonrası öncesinin devamıdır; tekelci sermaye sınıfının çeşitli hesaplarla açtığı bu parantezi yok saymak siyasal sürecin değerlendirilmesinde ciddi bir eksikliğe işaret etmez. Seçimlerin üzerinden geçen bir aylık süre bu gerçeği tartışmasız şekilde ortaya koydu. Meclis aynı Meclis, hükümet aynı hükümet, sorunlar aynı sorunlar... DTP'nin Meclis'e girmesini bir tarafa koyarsak, liberal ve yılışık bir sosyal reformist ile tescilli bir katilin "yeni" Mecliste boy gösterecek olmaları bir "yenilik" ifade etmiyor; eskisinde de bunlardan çok vardı. Her şey aynı kaldığına göre burjuvazinin durumu çölde deve üzerinde giden zengin Arap şeyhiyle yanında yürüyen kölesinin durumunu andırıyor: "Biz bu halı neden yedik"

DTP'nin Meclise girmiş olması yeni bir duruma işaret etmiyor mu? Olabilir ama hemen kaydetmemiz gerekir ki, her yeni durum ezilen halkların yararına olacak diye mutlak bir yasa yok. Tekelci sermaye sınıfı bu yeni durumu çok çeşitli biçim ve araçlarla lehine çevirebilir ve Kürt halkının özgürlük savaşına karşı kullanabilir. Nitekim, Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin bu tehlikenin farkında olduğunu gösteren bir takım olgular şimdiden ortaya çıkmaya başladı. İşte bir örnek: 2 Ağustos tarihi Özgür Politika gazetesinde şu satırları okuyoruz:

"DTP'yi de eleştiren KCK, şu değerlendirmelerde bulundu 'Bu inkarcı ve ayrımcı egemenlik siyasetine karşı öncelikle Kürt halkını temsil etme durumunda olan parlamenterlerin duyarlı, bilinçli ve tutarlı demokratik-yurtsever tutumunun pekişmesi önemli olacaktır.

Bize göre ne tahriklere kapılma ne de geri adım atma anlamına gelecek tutumlara girmemeye dikkat etmek gerekiyor. Elbette ki, Kürt demokratik siyasetinin ulaştığı olgunluk düzeyinin gerekli çözümlenici tutumunu geliştirmek gerekiyor ama 'şov yapmayacağız' vb. söylemlerle geçmişin önemli gelişmeler yaratmış direnişçi tutumunu reddedici bir duruma da girmemek gerekiyor. Geçmiş sahiplenerek onun daha da gelişmiş bir devamı olarak başarmayı ve sonuç almayı yüksek bir kararlılıkla sürdürmek gerekmektedir."

Bu uyarı ve eleştiri boşuna değildir. Faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı, Kürt halkının özgürlük savaşının kolu-kanadını kırarak etkisiz hale getirmek için DTP'nin Meclisteki varlığından yararlanmanın hesapları içinde. DTP'yi çok yönlü kuşatarak en geri uzlaşma çizgisine çekmek, hukuki ve siyasal baskılarla geçmişin devrimci değerlerini çeşitli biçimlerde inkara zorlamak bu hesapların başında geliyor. Bu konuda Meclisin, ordunun, basınım, hükümetin, kısacası tekelci sermaye sınıfının bütün kurum ve araçlarının DTP'yi kısıtlayarak, özgürlük hakkını reddeden bir konuma geriletme, silahlı mücadeleyi eleştiren bir noktaya çekmek için bütün güçleriyle saldıracaklarından kuşku yok. Bu saldırı seçimler öncesinde başlamıştı, şimdi hız artırarak sürüyor. Buradan sonuç alabileceklerini de görüyorlar. Pervasızlıkları bundandır.

DÜŞMANI ANLAMAK

Bir savaşta düşmanın hareket tarzını anlamak, içinde bulunduğu koşulları, durumunu doğru kavramak savaş kazanmanın önemli koşullarından birisidir. Bunu anlamamıza yardım edecek iki örneğimiz var. Birincisi, DTP'nin seçimlere katılmasını engellemek için Meclisteki partilerin yekvücut olmalarına iliş-

kin bir gazete haberidir. "Meclis DTP'ye karşı birleşti" başlığıyla verilen gazete haberi şöyle devam ediyor:

"Meclis'te aylardır görülen uzlaşmaz tavır tablosundan bu sabah eser yoktu. Cumhurbaşkanlığı seçimi, Anayasa değişikliği ve seçim sistemi gibi kritik konularda ateşli tartışmalara sahne olan TBMM, bu sabah sakin bir oturum geçirdi. DTP'nin bağımsız adaylarla seçime girmesinin kesinleşmesinin ardından iktidar ve muhalefet partileri seçimle ilgili bir değişiklik üzerinde beraber hareket etmeye karar verdi. DTP'nin seçimlerde önünü kesmek için bağımsız adayların birleşik oy pusulasında yer almasını öngören teklif, 429 oyla kabul edildi. Bu teklif uzun zamandır ilk kez 400'ü geçen oy alan bir Anayasa değişikliği oldu. Böylece, Türkiye'nin görmeyi ümit ettiği uzlaşmış Meclis tablosu ancak DTP'ye karşı yapılan bir değişiklikte ortaya çıkmış oldu."

İkinci örneğimiz sahte laik-şeriatçı kutuplaşmasında AKP'ye "düşman" gibi görünen askerlerin AKP'nin Kürdistan'da yüksek oy almasına nasıl sevindiklerini gösteren bir açıklamadır. Seçim sonuçlarını değerlendiren Emekli Subaylar Derneği başkanı bu konuda şöyle diyordu: "Mutlu olduğumuz... bir diğer konu AK Parti'nin Güneydoğu'da DTP'den fazla oy alarak bölgede söz sahibi olması, başka bir bölücü ittifakın Meclis'te olmaması" gibi.

Bu örnekler, düşmanın devrim güçleri karşısında nasıl birlik olduğunun, başka bir ifadeyle, karşı devrim cephesinin toplumsal devrim karşısında, Kürt halkının özgürlük savaşına karşısında nasıl "birlik" olduğunun kanıtlarıdır. AKP, kendisinin "seçim zaferinden" askerlerin duyduğu "mutluluğa" nasıl karşılık veriyor? "Tek bayrak, tek millet, tek devlet" sözleriyle. Yani, karşı devrim

96 Ölüm Orucu Ve Süresiz Açlık Grevi EYLEMLERLE ANILDI



‘96 Ölüm Orucu savaşıları 24 Temmuz’da Mücadele Birliği, ESP, DHP, Partizan, BDSP, İCİ ve Kaldıraç tarafından ortak yapılan basın açıklaması ile anıldı.

Saygı duruşuyla başlayan eylem basın açıklamasının okunması ardından atılan sloganlarla son buldu. Eylemde “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Katil Devlet Hesap Verecek” vb. sloganları atıldı.

96 Süresiz Açlık Grevi (SAG) ve ÖO anmaları 29 Temmuz Pazar günü Müjdat YANAT ve Tahsin YILMAZ’ın mezarları başında eylemlerle devam etti.

İlk olarak Bornova Mezarlığında bulunan Tahsin YILMAZ’ın mezarı başına gidildi. Tahsin YILMAZ’ın mezarı başında ölümsüzleşen tüm devrim savaşıları için saygı duruşuyla başlayan eylemde daha sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklamasının ardından sloganlar atılıp şiirler okunduktan sonra Tahsin YILMAZ’ın yoldaşları ve annesi birer konuşma yaptı.

Tahsin Yılmaz’ın mezarındaki anma tamamlandıktan sonra Buca Kaynaklar Mezarlığında bulunan Müjdat Yanat’ın mezarı başına gidilerek devam etti. Saygı duruşunun ardından Müjdat Yanat’ın Mücadelesi anlatıldı ve “Müjdat Yanat Ölümsüzdür”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganlarıyla bitirildikten sonra Buca Kaynaklar Mezarlığında bulunan bazı 2000 Ölüm Orucu savaşıları ve diğer ölümsüzleşen devrim savaşılarının mezarları ziyaret edilerek oralarda da saygı duruşları yapıldı ve şiirler okunup sloganlar atıldıktan sonra anma eylemleri bitirildi.

Anma eylemleri Mücadele Birliği, Alınteri, ESP, DHP, Partizan, BDSP ve Kaldıraç tarafından gerçekleştirildi. 96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 12 devrim savaşı, zindan savaşılarını yaşadığı Buca Zindanı önünde ve mezarlıklarda yapılan eylemlerle anıldı.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Hasta Tutsaklar Ölümle Yüz Yüze

Tutuklu Ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 4 Ağustos 2007 tarihinde hasta tutuklulara ilişkin İHD İstanbul Şubesinde bir basın açıklaması yaptı.

TUYAB adına basın açıklamasını okuyan Emriye Demirkır, Sincan 1 No’lu F Tipi cezaevinde tutulan ve durumu ağırlaşan Yaşar İnce başta olmak üzere, diğer hasta tutukluların sağlıklarına ilişkin bilgi verdi. Okunan açıklamada; “Yaşar İnce Mayıs 2006’da tutuklandı. Önce Ceyhan Kapalı Cezaevi’ne ardından Sincan F Tipi Cezaevi’ne konuldu. Tutuklandığı günden beri Hepatit B hastası olduğu biliniyordu. Bunun yanı sıra kalp rahatsızlığı, bel fitiği, böbreklerde taş, midede ülser gibi bir dizi ciddi rahatsızlığı bulunmaktaydı. Ancak tüm tedavi talepleri, hastaneye sevk istemleri ‘asker yok’ gerekçesiyle geri çevrildi. Hepatit değerleri yükselince kendi ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma gelen İnce’nin tek kişilik hücrede tutuluyor oluşu samiriz devletin ‘güvenlik’ anlayışını ve hasta tutsaklara yapılan muameleyi de yeterince gözler önüne seriyordur. Son olarak 25 Haziran tarihinde Ankara Numune Hastanesi’ne götürülen Yaşar İnce ve mesane kanseri olan Erol Zavar askerlerin saldırısına maruz kalmıştır. Tutsakların ihtiyaçları karşılanmaması, kelepçelerin aşırı sıkılması ve iteklemeler nedeniyle İnce’nin kan alınan kolu şişmiş, Zavar’da morluklar oluşmuştur. Aynı gün 2 No’lu F Tipinden getirilen İsmail Doğan isimli tutsak da askerlere tepki gösterince tekme ve yumruklarla saldırıya uğramıştır.

Tutsaklar tarafından ulaştırılan son bilgilere göre Yaşar İnce 16 Temmuz’da hastaneden çıkarılıp cezaevine geri götürülmüştür. Verilen bilgiye göre yapılan tetkikler olumlu çıkmamış ve karaciğerde enfeksiyon başlamıştır. Bugüne kadar Hepatit B taşıyıcısı iken bugün hepatit aktifleşmiş durumdadır. Enfeksiyon durdurulmazsa siroz ve kansere çevirme ihtimali fazladır. Bu durum ölümle sonuçlanacak bir sürecin başlangıcı olabilecektir. (...) Yine Sincan Kadın Kapalı Cezaevi’nde tutuklu bulunan Nevin Yaylacı beyin kanaması geçirmiş ancak bu durum çok geç fark edilmiştir. Gebze M Tipi’nde tutuklu bulunan Hatice Bolat’ın vücudunda gerçekleşen kanamalara dair herhangi bir teşhis konulmamış ve tedavisi yapılmamıştır. Erol Zavar mesane kanseri olmasına ve defalarca ameliyat geçirmesine rağmen halen Sincan 1 No’lu F Tipi’nde tutulmaya devam edilmektedir. Mesut Deniz ve Kemal Ertürk de keza aynı durumdadır. F Tipi cezaevinde tutulduğu sürede tedavisi yapılmadığı için gözlerini kaybeden Wernicke-Korsakoff hastası eski tutsak Savaş Kör’ün durumu diğer hasta tutsakların gelebileceği noktayı göstermektedir. Bizler başta Yaşar İnce ve Erol Zavar olmak üzere tüm hasta tutsakların tahliye edilmesini talep ediyor; olacaklardan Adalet Bakanlığı’nın sorumlu olacağına altını çiziyoruz. Tüm demokratik kitle örgütlerini ve başta TTB olmak üzere tüm mesleki örgütlenmeleri ettikleri hipokrat yeminini sahiplenmeye ve durumlarının takipçisi olmaya davet ediyoruz” denildi.

TUYAB sözcüsünün ardından Yaşar İnce’nin avukatı Gül Altay’ın da müvekkilinin durumuna ilişkin verdiği bilgilerin ardından basın açıklaması sona erdirildi.

Konuya ilişkin 5 Ağustos Pazar günü Galatasaray postanesi önünde Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri de bir basın açıklaması yaptılar ve F Tipi Cezaevlerinde tedavisi yapılmayan tutsakların serbest bırakılmasını istediler.□



"KÜRESEL" ISINIYORUZ!

Her gün karşımıza çıkan ve yaşamımızı tehdit eden küresel ısınma konusuyla birlikte hiç de yeni olmayan bir saldırı altında kaldık. Bu saldırı yalnız buzulların erimesi, tatlı su kaynaklarımızın tükenmesi, yeni bir buz çağına gireceğimize ilişkin bilimsel tespitlerin işaret ettiği doğal bir felaketten ibaret değil. Tüm burjuva basının ve "yetkililerin" "su kaynaklarını dikkatli kullanın" uyarılarının bombardımanı altındayız. Temel temizlik ihtiyaçlarımıza kadar uzanan bu uyarılarda lüks tüketimle ilgili bir paragraf bulmak neredeyse imkansız. Daha önce bulaşıcı hastalıklardan korkan burjuvazi bize ellerimizi sık sık yıkamamızı ve temizliğe özen göstermemizi salık veriyordu. Şimdi kendi özel havuzlarından, su parklarından vazgeçmeksizin halılarımızı yıkamamamızı öneriyor. Daha az enerji harcamak için daha az teknoloji satın almak gerekliliğini vurgulamak yerine, bize halı yıkama makineleri almamızı salık veren burjuvazi, bırakın bu sorunu çözmeyi yine felaketten kar elde etmenin peşine düşmüş durumda. Küresel ısınmayla birlikte klima, su, bulaşık makinesi, halı yıkama makinesi, güneş koruyucu kremler gibi ürünlerin satışında artış olduğu için sevinmekle meşgul. Bu dünyada kendisi yaşamıyormuş gibi. Üstelik tüm bu üretimler fazladan enerji sarfiyatına yol açtıkları için ısınmayı hızlandırıyor.

Sera etkisi denilen atmosferin ısıtma ve yalıtma etkisi karbondioksit gazlarının ısıyı tutma etkisiyle, güneşten gelen radyasyonu dışa yansıtmasını engelleyerek ısı artışına neden oluyor. Bu ve başka sebepler birbirini tetikleyerek yerküremizin daha fazla ısınmasına neden oluyor.

Karşımızda gerçekten de büyük felaketleri hazırlayan ve bu felakete hızla ilerlerken bütün suçu bize atarak kendisini kurtarmaya çalışan bir grup var. NASA uzmanlarının bile fosil bazlı yakıtları acilen terketmek gerektiğini söylemek zorunda kaldığı bir dönemdeyiz. Oysa petrol, kömür gibi bu fosil bazlı yakıtlar için burjuvazinin ne kadar saldırganlaşabileceğini hepimiz biliyoruz. Atmosferde biriken karbondioksitin %49 undan bu yakıtlar sorumluyken burjuvazi ve onun sözcüleri bize bir takım önlem-



lerden bahsediyor. Özel arabalardan vazgeçmek gerektiği, alınan her eşyada üretimi sırasında kullanılan yakıtı hesaplamak gerektiği, yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmesinin şart olduğu gibi açıklamalar utangaçça satır aralarına yerleştirilmiş. Oysa ısınmanın temellerini bunlar oluşturuyor. Bizden istenen önlemlerin hiçbirisi burjuvazinin cebine dokunmuyor. Çoğunluğu azalan suyun dikkatli kullanılması üzerine. Yani sadece kendi kısa ömrü için sonuçlara katlanmamızı ve yeni mallar satın almaya devam etmemizi salık veriyor.

ABD dünya nüfusunun %4'üne sahipken karbondioksit üretiminin %25'ini gerçekleştirmekte. Kuzey Kutbu'ndaki ısınma, dünyanın geri kalanından iki kat daha hızlı. Isınmanın sorumluları en gelişmiş sanayi merkezlerine sahip büyük ülkeler. Yani G8 ülkeleri. Bu bilgiler bile kimin bulaşıklarını bulaşık makinesinde yıkaması gerektiğine işaret ediyor!

Son zamanlarda yaşadığımız orman yangınları küresel ısınmadaki son kurtarıcılarımızı elimizden alıyor. Son 6 aydaki yangınlarda Avrupa kıtasının yarısı kadar orman yandı. Bu alanlar tekrar ormanlaştırılsa bile -ki bundan şüphe duymayan bu sistemi hiç tanıımıyordur- normal koşullarda 50 yıl sonra kaybimizi karşılayacağız. Ne var ki son buzul 2060 yılında eriyecek.

Tüm dünyada seller ya da susuzluğun zararlarını yine yok-sullar çekiyor. İngiltere ve Hindistan'da aynı anda seller meydana geldi. İngiltere'de helikopterler insanları tek tek güvenli bölgelere taşıırken Hindistan'da yüz binlerce insan evlerinden kalan yıkıntıların içinde kendisine yeniden kalacak yerler yapmaya çabaladılar. Yerküremizi aynı ölçüde ısıtmadığımız gibi, karşımıza çıkan hiçbir felaketi de aynı koşullarda yaşamayacağız.

En sıradan çevre örgütleri bile kapitalizmin öldürdüğünü ve kapitalizmi öldürmeden hayatta kalmamızın imkansız olduğunu haykırdığı bu dönemde sıcaklara katlanmaya çalışmaktan başka yapacak birşeylerimiz olmalı. Küçük bir azınlık, tüm dünya yaşamını geri dönüşümsüz bir şekilde tehdit ediyor. Daha büyük bir çoğunluğa ise bu sıcak ölüme katlanmasını ve kısıtlı yaşamından tasarruf etmesini salık veriyor. Tüm bu olup bitenlerin iki yönü var, tüm canlı hayatı tehdit eden kapitalizm ve hayatta kalmak için kapitalizmin suyunu ısıtan emekçiler.

Ancak görünen o ki çok fazla zaman kalmadı. Önümüzdeki günler her açıdan daha sıcak geçecek. Her canlı hayatta kalmanın mücadelesini verir. İnsan, daha önceki deneyimlerinden bu mücadeleyi başardığını görebilmiş ve deneyimler biriktirebilen tek canlı. Doğayı ve kendisini yok oluşturan felaketin kaynağının başına felaket olmayı bilecektir.

Başka bir deyişle; "Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz ya da dünyamıza incek ölüm." □

“İnsan Önce Devrimi Kendi İçinde Gerçekleştirmelidir”

Merhaba Y.E. Mücadele Birliği Okurları.

Sizlerle dergi okurumuz dört arkadaşla yaptığımız sohbeti paylaşmak istedik.

Y.E. Mücadele Birliği: Onca insanın yaşamdan kovulduğu, ezildiği, katledildiği, çürüdüğü bu toplumda kendimizi ne kadar insan hissediyoruz? Sizce insanın tanımı nedir?

Şahin: Bilinçten yoksunken farkındalık yoktu ve dolayısıyla rahatsızlık yoktu. Araştırdıkça ve bir şey yapmadıkça insan olmaktan utanmaya başlıyoruz. İnsanın beyninde sorular belirmeye başlıyor. Savaşlar neden oluyor? Masum insanlar neden ölüyor? En verimli dönemde çaba sarf edip okuyanların iş bulamamasının nedeni ne? İnsanlık neden yaşamdan kovuluyor? İnsanların ilişkilerine paranın yön vermesi ve birbirlerine, kendilerine yabancılaşmaları... Kimi yoksul semtlerde çocuklarını doyuramayan bir annenin kendi bedenini pazara sürmesi, fuhuşa zorlanması... Neden? Gençlerin, özellikle de genç kadınların kendini ifade etme olarak cinselliğini ön plana çıkarması... Tüm insanlığa yetecek kadar yiyecek-giyecek varken neden bunlar depolarda çürümeye bırakılıyor ve insanlar açlıktan, yoksulluktan ölüyor? İnsan kendine sormadan edemiyor. Bu ve buna benzer onlarca olayın yaşandığı bu koşullarda gerçek anlamda insan gibi yaşamadığımızı inanıyorum.

Diğer canlılardan farklı olarak konuşabilme ve düşünebilme yetilerine sahip olan, bu yetileri kullanarak kendini ve doğayı değiştirebilme, dönüştürebilme ve geliştirebilme özelliklerine sahip toplumsal bir varlık olarak tanımlıyorum insanı.

Nehir: Dünyaya geldiğimizde çevremizdekiler bizi sevebilecekleri küçük birer varlık olarak görürler. İleride hayatını şekillendirecek, kendi düşüncelerini o-

luşturacak bir şey olarak görmezler. Bize belirli kalıplar çizilmiştir, bu kalıpların dışına çıkmadıkça toplumun bakış açısından dolayı kendimizi iyi hissederiz. Ekonomik bağımsızlığımızı kazandığımızda toplumdaki değerimiz kazancımızla doğru orantılı oluyor. Bu kalıpların dışına çıkmadıkça ve gelirimiz iyi oldukça toplumun bakışından dolayı kendimizi insan sanırız. Ama okuyup, araştırıp, bilinçlendikçe “insan olmadığımızın” farkına varıyoruz... Yani insanı insan yapan ahlak, vicdan, özgüven gibi duyguları hiç taşımadığımızın farkına varıyoruz.

İnsanı toplumun yarattığı kalıplara göre değil ve kendi ahlakını, vicdanını, düşüncelerini birey olarak şekillendirip topluma katılan bir varlık olarak tanımlıyorum.

Yıldız: İnsanimsılardan oluşan toplum yaşantısı yüzyıllardır yaşamakta olduğu en iğrenç noktaya ulaşmış durumda. Bugüne kadar insanlık adına hiç bir şey yapmadım. Ama buna devam etmek ve bir şey yapmamak büyük bir ayıptır. Böyle insanlıktan uzak yaşarken kendimi insan gibi hissetmiyordum. Ve Filistin’li küçük bir çocuğun elindeki taşı karşısındaki kocaman tanka atmaya çalıştığı resim yok olmadıkça ve biz bunu seyrettiğimiz sürece dünyanın hiç bir yerinde insanlığın varlığından söz edemeyiz. Ama bilinçlendikçe ve bu resmin hiç olmaması için emek sarf ettikçe insanlığa bir adım daha yaklaştığımızı inanıyorum.

İnsan nedir? İlk bakışta cevabı kolay gibi görünen bu sorunun aslında çok düşünülerek yanıtlanması gerekir. İnsan; “dünyada yaşanan açlıkların, yoksullukların kısacası tüm olumsuzlukların yaratıcısı benim ve bunları yok etmesi gereken de benim” diyebilen, mücadele eden, sıradan bir bitkiden farklı olarak hareket halinde yaşamın tüm gelişmiş yanlarını benliğine katarak ilerleyen kişidir.

Doğan: Kendimizi insan gibi hisse-

decek koşulların olmadığı, insanın yaşamın dışına itildiği bir toplumda yaşıyoruz. İnsan dendiğinde akla gelen tanım; düşünebilen, sorgulayabilen, üretebilen sosyal bir varlıktır. İnsan kendi emeğiyle vardır. Bu sistem insanı üretimin dışına atarak insani etkinliği yok ediyor, yıkıma uğrattıyor. Bunun bir aracı da ailedir. Aile günümüz sınıflı toplumunda baskının ilk yaşandığı yerlerden birisidir. Aile kendi iyi niyetlerinin dışında mücadeleye karşı oldukları için değil, kaygı ve korkularından kaynaklı bu mücadeleden uzak duruyorlar ve sistemle uyumlu bireyler yetiştiriyorlar. Ancak bu toplumda kendimizi insan hissettirebilecek şey insanın insan olma mücadelesidir. Bunun ilk adımının bilinçlenmek ve bilinçlendirmek olduğunu görebilmeliyiz. İnsan ancak bu şekilde insan olduğunu hissedebilir. Çünkü kaybetmekte olduğu bir hayatı vardır.

Y.E. Mücadele Birliği: Konuşulanlardan yola çıkarak yaşam koşullarından ve bunun yarattığı insan tipinden hoşnut olmadığımız anlaşılıyor. Peki sizce buna karşılık ne yapmak gerekiyor. İsterseniz bu soruya ortak cevap alalım.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Her şeyden önce insanın bir şeyler yapabilmesi için kendine emek sarf etmesi gerekiyor. Sorunların nedenini bulmak için okuyup araştıracağı, bilinçleneceği ve sorunu ortadan kaldıracığı emekten bahsediyoruz. En önemlisi bilinçlenme ve bu bilinci hayatına geçirerek kendini değiştirmesidir. Yani ilk önce insan devrimi kendi içinde gerçekleştirmelidir. Yukarıda saydığımız olumsuzlukların tek ve aynı nedenden -kapitalizmden- kaynaklandığını, bu sistem ortadan kalkmadıkça hiç bir şeyin düzelmeyeceğini aksine daha da kötüleşeceğini bilince çıkarmak gerekiyor. Şüphesiz bunu tek başımıza yapamayız. Örgütlü bir mücadeleyle, doğru politikalarla ve o yaratacağımız kolektifin gücüne inanarak mücadele etmemiz gerekiyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Kolektifi tanımadan önceki yaşam alışkanlıklarımızla kolektifi tanıdıktan sonraki yaşam alışkanlıklarımız arasındaki farklılıklar nelerdir sizce?

Şahin: Kolektifin içerisinde yer almadan önce bu sistemin vermiş olduğu a-

alışkanlıklarla yaşıyorduk. Ot gibi... zamanı katlediyorduk, boşa harcıyorduk. Bençil kayıplarla büyütüldük, “biz” yoktu “ben” vardı. Sürekli sıkılıyordum, yaşamın bir amacı ve tadı yoktu. Kolektifte yer alırken özellikle ilk adımlarda bu alışkanlıkları atmakta güçlük çektim diyebilirim. En çok sıkıntı yaşadığım konu zamandır. Zamanı verimli kullanma, disipline etme, özeleştirme verme, birileri bana eleştiriyorken sanki eleştirinin kendime, beni yok etmek için yapıldığını düşünüyordum. Alışkanlıklarımı atmam benim için kolay olmadı ve hala bunun mücadelesini veriyorum. Ama artık durduk yere sıkılmıyorum. Yaşamın bir anlamı ve amacı var. Yalnız olduğum dönemlerde yüreğim kolektif içerisinde yer alan her bir yoldaşımın yüreğiyle birlikte atıyor.

Nehir: Bu kolektifin gücünün farkına varmak hayatta çok önemli değişiklik meydana getiriyor. Bir nevi hayatta somutlaştırma yaratıyor. Yapabileceklerimizin farkına varıyoruz ve aynı zamanda bunlar için adım atıyoruz. Burada bir değişim söz konusudur. Bu değişim sürecinde insanın kalıplarından sıyrılması biraz zordur. Aslında insan bilince ulaşmadan önce kendine bir dünya kurmuştur.

Bu dünyada tıpkı pollyanacılık gibi olumsuzlukları inkar etme ve mutluluk getiren küçük etkinlikler, hedefler vardır. Özellikle aile üzerine kurulmuş, somutlanamayacak, bu dünyayı yıkmak çok zordur. Bu kötü bir alışkanlık olan geçmişimizi sorgulayamama olarak karşımıza çıkıyor. Bunun yanında bilinçsizce edindiğimiz tembellik ve bilinçlendikten sonra büyük bir heyecanla yapmak istediklerimizi ortaya döküp bunları yapma düzenini yaratamamamız vardır.

Yıldız: Sıradan bir yaşamdan fazlasına sahip olmadığını düşünen ben, aslında oluşturduğum dünyadan uzaklaştıkça gerçekten yaşanması gereken dünyaya yaklaşmaktayım. Tabii bu o kadar kolay değildi. Önceleri yaşamın odamla sınırlı olduğunu düşünüyordum. Ama odadan çıkıp insanların arasına karıştıkça bir şeylerin nedenlerini görmeye başladım ve şu an insanın değiştirici, dönüştürücü gücünün, şu yaşanan işçiliklerin zincirini kolektifle beraber kırabileceğini biliyorum ve buna yürekten inanıyorum.

Doğan: Hayatımı başkalarının belirlediği sınırlar içerisinde, sistemin bütün alışkanlıklarını üzerimde hissederek yaşıyordum ve böylece zamanı kolayca tüketebiliyordum. Bizi güven(siz)likle yetiştirip, her şeyin para olduğu, insan ilişkilerinin parayla ölçüldüğü bir yaşam yaşıyordum. En önemlisi uğrunda ölünmeyecek bir yaşamdı yani sıradandı.

Kolektifle tanıştıktan sonra yaşamın nefes alıp vermenin dışında bir şey olduğunun farkına vardım. İnsanlara güvenmeye, yaşamı sorgulamaya, dünyayı tanımaya başladım. Yozlaşmış, çürümüş bir yaşamın yerine onurlu bir yaşamın varlığını yoldaşlarımdan öğrendim. Sömürsüz, sınıfsız bir yaşamın; kolektifin bir parçası olarak, devrim mücadelesi vererek yaratılabileceğine inandığım için örgütlü mücadele içerisinde yoldaşlarımla beraber mücadele etmeye başladım.

Y.E. Mücadele Birliği: Yoldaşların yüreğindeki devrim ateşi, ezilen emekçi halkın yüreklerindeki kıvılcımla birleşip oluşacak büyük bir yangının arifesidir. Bu, öyle bir devrim yangınıdır ki; tüm yozlukları, çürümüşlükleri, sömürüyü bu yaşanması güzel dünyadan söküp atacaktır.

**FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Akdeniz'den

“Tutuklamalar Mıdır Sistemlerinin Daha Uzun Yaşamalarını Sağlayacak Olan Yoksa Bu Tutuklamalar Mıdır Kendi Ecelleri Olan...”

Ölümsüzleşen bir insanın anılmasının suç olduğu bir ülkede yine bir suç işleniyor, ölümsüzleşen bir değer anması yapılıyor ve yine polisler bu anmaya da saldırıyor. Her anmada olduğu gibi bildik görüntüler; yine müdahale, yine gözaltı, yine tutuklama... Kim bilir kaçınıcı bu saldırganlıkları, bu korkuları, ve bu insansızlıkları. Cevabı bilinen bir soruyu yinelemek geliyor insanın içinden: “Nedendir acaba bu yaptıkları, korkuları?” Aslında boşuna bir sorudur bu, çünkü cevabı soruyu sormadan önce belli.

Nedeni belli bu yaptıklarının, neden gibi çözüme giden yol da belli... Ancak karşı tarafın anlamadığı veya anlamak istemediği bir yoldur verilecek cevap: “Devrimdir, devrimci mücadeleye katılımdır”. Bugüne kadar onlara verdikleri cevap buydu devrimcilerin. Bugünden sonra da bu cevap yine verilecektir onlara. Dünyada ne kadar denenmiş işkence çeşidi varsa hepsine karşı koyulmuştur, bu cevap için. Ve bu cevap gerçekleşinceye kadar yine karşı koyulacaktır hiç usanmadan, bıkmadan, vazgeçmeden. Çünkü yakındır onların insan(sız)lıklarının, düşüncelerinin ve hiç bitmeyecek sandıkları saltanatlarının yıkılacağı

gün, yakındır üslerine devrilecek olan holdinglerinin, saraylarının titreme sesleri ve yakındır tarihin akışının değişeceği gün. Bu yüzdendir korkuları, saldırganlıkları, bu yüzdendir devrimci düşüncüyü hapsedmek istemeleri, bu yüzdendir düşüncüyü değil ama bedeni hapsedmeleri.

Peki tutuklamalar mıdır sistemlerinin daha uzun yaşamalarını sağlayacak olan yoksa bu tutuklamalar mıdır kendi ecelleri olan? Bunun ayırdına hiç bir zaman varamadılar ve bu saatten sonra da varamayacaklar. Çünkü gün zafer günüdür, çünkü gün devrimin ayak seslerinin bastırıldığı gündür. Ve tarih bugünü kalın puntolarla yazacaktır.

(Bu yazı 26 Haziran 2007’de Aysun Bozdoğan yoldaşın anmasında gözaltına alınan ve tutuklanan Leninistler için kaleme alınmıştır.)

MÜCADELENİZ MÜCADELEMİZDİR

Akdeniz'den Y. E. Mücadele Birliği Okuru

KAZA SÜSÜ VERİLMİŞ "KATLIAM"

7 Ağustos günü Adıyaman'dan yola çıkan ve Sivas'ta geçirdikleri trafik kazasında 24 tarım işçisi öldü... Ne kolay değil mi bir anda "öldü" deyip çıkartmak zihinlerden. İnsani duygularını hala koruyabilenler ise bunu kolay kolay yapamazlar. Ama bakın yetkili merciler hiç düşünmeden çıkarttılar zihinlerinden bu olayı ve bu tür olaylardaki etkilerini...Ve hiçbir şey olmamışcasına sus-pus oldular.

Binlerce tarım işçisi, açlığa karşı ayakta durmak için, sadece yaşayabilmek için insanlık dışı koşullarda çalışıyorlar. Bu koşulları değiştirmek bir yana insanlar öldüğünde bile bu çok normalmiş gibi hiç bir açıklama yapma gereği duymuyorlar.

Garip değil ki onlar için! Ölüm... İşçilerin yazılmış kaderi çünkü...ne de olsa sermayelerinden bir şey eksilmiyor, öyleyse onları ilgilendiren bir şey değil.

Katliam gibi kaza, insanlara tarım işçilerinin nasıl güvensiz koşullarda yok pahasına çalıştıklarını gösterdi. Kazanın ardından bir açıklama yapan Çukurova Tarım Aracıları Derneği Başkanı Nevzat Alban, özellikle Kürdistan bölgesinden 100 bini aşkın işçinin yıl boyunca mevsimlik işçi olarak tarımsal üretimin olduğu bölgelere taşındığını, insanların her an kaza ve ölümle karşı karşıya olduğunu söyledi.

100 bini aşkın tarım işçisi, günlük 14-20 YTL arası çok düşük ücretler karşılığında neredeyse karın tokluğuna, güvensiz koşullarda çalışıyorlar.

Çukurova Tarım Aracıları Derneği, tarım işçileri için sigorta talep ettiklerini ve bu yıl sadece trafik kazalarında ölen işçilerin sayısınının 40'ı bulunduğunu söyledi.

2007 yılı içerisinde meydana gelen kazalarda ölen ve yaralanan işçilerin bilançosu şöyle;

Ocak 2007 - Hatay'ın Dörtöl İlçesi'nde hemzemin geçitte yük treni, kasasında çoğunluğu kadın 35 tarım işçisinin bulunduğu kamyonete çarptı; kazada 7 kişi öldü, 29 kişi yaralan-



dı.

Mayıs 2007 - Niğde'de tarım işçisi taşıyan bir kamyon ile otomobilin çarpışması sonucu meydana gelen kazada, 5 kişi öldü, 18 kişi yaralandı.

Temmuz 2007 - Afyonkarahisar'da tarım işçileri taşıyan iki midibüsün çarpışması sonucu meydana gelen kazada 2 kişi hayatını kaybetti, 4'ü ağır toplam 36 kişi yaralandı.

Temmuz 2007 - Şanlıurfa'da tarım işçilerini taşıyan midibüs ile tankerin çarpışması sonucu 6'sı ağır 52 kişi yaralandı.

Ağustos 2007 - Sivas'ta 7 Ağustos günü meydana gelen son kazada ise kamyonla çarpışan minibüsteki 24 tarım işçisi parçalanarak can verdi.

Sivas'ta yaşanan kazanın ardından birkaç gün geçmeden İzmir ve Adıyaman'da da tarım işçilerini taşıyan araçların kaza yapması sonucu 29'u Adıyaman'da, 23'ü de İzmir'de olmak üzere toplam 52 işçi yaralandı.

Yaralılar içinde durumları ciddi olanlarda var. Fahriye Şahap adlı kadın işçinin kolunun koptuğu, Mehmet Avcı adlı işçinin kafasından darbe aldığı, durumu ağır olan Nazmiye Atlı ve Sevcan Kaya'nın Ödemiş Devlet Hastanesi, Beyin Cerrahisi Yoğun Bakım Servisi'ne kaldırıldıkları öğrenildi.

Kapitalizm var olduğu sürece, işçilerin kaderi değişmeyecek. Kapitalistler, ölümlerimizi seyredip yarım bıraktıkları işlerine dönecekler kayıtsızca. Çünkü onlar için kara giden ve para getiren her yol mubahtır. Bu insanların ölümü bile olsa.

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!

MART İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ YENİ YERİNDE

İzmir Kemalpaşada 8 aydır Çalışmalarını Sürdüren
Mart işçi Kültür Merkezi dernekleşerek yeni yerine
taşındı. Mart İşçi Kültür Derneği, yeni yerinde
çalışmalarına devam ediyor.

ADRES: 8 Eylül Mah. 122. Sok. No:9 Kemalpaşa/ İZMİR

İKİTELLİ AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ YENİ YERİNDE

Yeni yerimizde de gelin hep birlikte üretelim
ADRES: Atatürk Mah. 5.Sok. No:68 (Cemevi Karşısı)
İKİTELLİ / TEL: 0 212 4953818

SARIGAZI AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ YENİ YERİNDE

ADRES: Demokrasi Cad. Birsal Sok. NO: 4/A
Sarıgazi/ÜMRANIYE



DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR



İNGİLTERE'DE POSTA GREVİ

25 Temmuz'da İngiltere'de Royal Mail'de posta grevi başladı. Posta şirketi, modernizasyon gerekçesiyle 40 bin işçiyi işten atacağını açıklamış, çalışan işçilere de bu yıl için %2,5 zam önermişti. İşçiler ise modernizasyonun, işten atmalar için bahane olduğunu, bunun işten çıkarmalar olmadan da yapılabileceğini söylüyorlar.

GÜNEY KORE'DE GREVLER

Güney Kore'nin başkenti Seul'de Yonsei Hastanesi'nde çalışan binlerce sağlık işçisi, 10 Temmuz'dan bu yana grevdeler. İşçiler, %4 oranında ücret zammı istiyorlar. Ancak Ulusal Çalışma İlişkileri Komisyonu ise bunun yarısını öneriyor.

Yine Güney Kore'de, E. Land Grubu'nun mağaza zincirlerinde grev yapan işçiler 7 bin polislin saldırısına uğradı, 135 kişi gözaltına alındı. E. Land yetkilileri, bu grev yüzünden on milyonlarca dolar zarar ettiklerini açıklıyor.

ERZURUM'DA TOKİ İŞÇİLERİNDEN EYLEM

Erzurum'un İlica ilçesinde Toplu Konut İdaresi (TOKİ) tarafından yaptırılan konutların inşaatını üstlenen müteahhitin yakınları ile işçiler arasında kavga çıktı. Üç aydır alamadıkları ücretlerini isteyen işçilere tabanca ve pompalı tüfeklerle saldıran müteahhitin yakınları 10 işçiyi yaraladı. Saldırı sırasında 7 kişi de bıçak ve sopa darbeleriyle yaralandı.

Erzurum'un Oltu ilçesinde TOKİ inşaatında çalışan işçiler de, müteahhit firmadan alacakları ücreti alabilmek için eylem yaptı. İşçiler, yaklaşık 1,5 yıldır ücret almadan çalıştıklarını söyleyerek, binaların çatısına çıktı. Oltu-Ardahan karayoluna tuğla ve tahta parçaları atan işçiler, bir süre yolu ulaşıma kapattı.

BALIK ÇİFTLİKLERİNE KARŞI EYLEM

İzmir'in Karaburun İlçesi'nde Gerence Körfezi'ndeki orkinos, çipura ve levrek çiftliklerinin kaldırılmasını isteyen yüzlerce kişi, Kara Reis Koyu'nda eylem yaptı.

Kirliliği bir deniz istemediklerini söyleyerek el ele verip temizlik zinciri oluşturan kalabalık, "Temiz Bir Çevre İstiyoruz", "Parası Onlara Kirliliği Bize Kaıyor" sloganları attı. Eylemciler adına konuşan Gerence Sivil İnişiyatifi, "Gerence Körfezi doğal bir sit alanıdır. Deniz hızla kirlenmektedir. Bu tür yerlerde balık çiftlikleri kurulması yasaya da aykırıdır" dedi.

TEKSİF SENDİKASI GREV İLAN ETTİ

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşmaya varılamaması sonrasında Teksif Sendikası, 10 Eylül'de greve çıkacağını açıkladı. Greve gidilecek işyerleri arasında Söktaş, Narin Tekstil, Yunsa, Levi's, Saray Halı, Kasar ve Dual, Pisa Tekstil, Altınyıldız, Bahariye, Kordsa ve Vakko gibi firmalar var.

Teksif Sendikası, yaptığı açıklamada grev kararı aldığını ilan ederek: "Tekstil ve hazır giyim sektörünün bunalımlı günleri atlattığı, ihracat rakamlarının yükseldiği sektördeki yetkili ağzılardan açıklandığı istikrar ortamında işveren sendikasının uzlaşmaz tutu-

mu kabul edilemez" dedi. Açıklamada, 3 Ağustos'ta 17 işyerinde alınan grev kararının 8 Ağustos'tan itibaren ilan edileceği ve 10 Eylül Pazartesi günü de işyerlerinde greve başlanacağı bildirildi. Diğer 6 iş yerindeki grev tarihinin ise daha sonra belirleneceği ifade edildi.

GÜNEY AFRIKA GREVLERLE ÇALKALANIYOR

GÜNEY Afrika Ulusal Metal İşçileri Sendikası (NUMSA) ile patronlar arasında yürütülen toplu görüşmelerin sonuçsuz kalması nedeniyle Temmuz sonunda başlayan grev, ikinci haftasını geride bıraktı. Lastik sektöründe çalışan 4.000 işçinin katıldığı grev, toplu görüşmelerde işçilerin temsilcisi NUMSA'nın %10 ücret artışı istemesi, patronların ise %7,5 zam vermesi üzerine yürürlüğe girdi. Grev kararından Port Eliza-beth'teki 6 lastik fabrikasının yanı sıra Toyota ve General Motors gibi bölgede otomotiv üretimi yapan firmalar da etkilendi.

Yine Güney Afrika'da Kimya, Enerji, Kağıt, Baskı, Ahşap ve Birleşik İşçiler Sendikası'na bağlı 20.000 işçi grev kararı aldı. Grevler bir dizi sektörü etkilerken, bunların başında paketleme, ilaç sektörü, endüstriyel kimyasal üreticileri, yapı malzemeleri sektörü ve cam tedarikçileri geliyor. Sendika, petrol sektöründe yapacağı grevden ise, yakıt tedarikini zora sokacağı gerekçesiyle vazgeçti. Sendika, %8'lik bir ücret artışı talep ediyor.

NAMİBYA: KURŞUN MADENİNDE GREV VE İŞGAL

Namibya'da çinko ve kurşun madenlerinde çalışan işçiler, "itaatsizlik" gerekçesiyle işten atılan bir sendika yöneticisinin işe geri alınması için greve çıktı ve maden ocaklarını işgal etti.

Maden işletmelerinde laboratuvar teknisyeni olarak çalışan Namibya Maden İşçileri Sendikası şube yöneticilerinden Petrus Amakali, "Amirlere itaatsizlik, işyerine getirdiği geleneksel Afrika bıçağı ile amirleri tehdit etmek, işçileri kıskırtmak" gibi gerekçelerle işten çıkartılmıştı. İkinci haftasında giren grev ve işgalde, işçiler işletme genel müdürünün istifasını da istiyorlar.

ŞİLİLİ KÖYLÜ KADINLAR TARIM TEKELLERİNE KARŞI EYLEMDE

Şili'nin başkenti Santiago'da ANAMURİ-Köylü ve Yerli Kadınlar Birliği, 8 Ağustos'ta Agro-Ticaret şirketleri tarafından düzenlenen "Ulusal Meyve Üreticileri" toplantısı sırasında bir protesto eylemi gerçekleştirdi.

Ulusal Meyve Üreticileri Federasyonu ve Şili İhracatçılar Birliği tarafından yapılan toplantıda, toplantı binasının önünde pankartlarını açarak eylem yapan Şilili köylü kadınlar, tarımsal ihracata dayalı büyüme modelinin sömürüyü artırdığını vurgulayarak, sektörde çalışan işçilere onurlu ücret ve çalışma koşulları sağlanmasını talep ettiler. Ulusal Meyve Üreticileri Federasyonu başkanının konuşması sırasında içeriye girerek taleplerini söyleyen 60-65 yaşları arasındaki köylü kadınlar, salondan zorla çıkarılınca protestolarına binanın önünde devam ettiler. Köylü kadınlar: "Mücadelemiz bütün çalışanların yaşam koşullarının iyileştirilmesi mücadelesidir. Bizler, Şili'deki ekonomik modelin yarattığı baskı-

lara daha fazla maruz kalan, başka ülkelerden gelip Şili'de çalışan kız ve erkek kardeşlerimize karşı değil, bizler sadece onurlu çalışma koşulları, içilebilecek temiz su, yenilebilecek düzgün yemek, çalışma saatlerinin kısaltılması gibi haklarımızı istiyoruz" dediler.

ALMANYA'DA UYARI GREVİ

Almanya'nın başkenti Berlin ile Hamburg kentinde "S-Bahn" adı verilen banliyö tren şirketi çalışanları, ücret artışı talebiyle uyarı grevleri düzenledi. İki şehirde 9 Ağustos sabahı düzenlenen iki saatlik grevler nedeniyle tren seferlerinde önemli aksamlar yaşandı.

Nürnberg İş Mahkemesi, dün aldığı kararla, seyahat dönemi olduğu gerekçesiyle yolcu ve yük treni makinistlerinin 30 Eylül'e kadar grev yapmalarını yasaklamıştı.

FINDIKLI "BU HALK, BU DERE SATILIK DEĞİL" DEDİ



Rize'nin Fındıklı ilçesinde Hidro Elektrik Santrali(HES) yapılması karşısında eylem halinde. En son Aslandere Köyünde 1500'ü aşkın kişi katıldı eyleme. Yaşlısı genci, kadını erkeği tüm Aslandere'liler ve yakın köy-

lüler 6 Ağustos günü köy meydanında buluşup "HES'lere Hayır" dediler. Bu gecenin, 7 Ağustos günü İl Çevre Müdürlüğü Raporörleri ve Ayan Enerji'yi karşılamak için bir prova olduğunu dile getirdiler.

Ertesi gün, Fındıklı'da yapılması planlanan santrallerin ilkinin ihalesini alan Ayan Enerji tarafından gerçekleştirilen "yöre halkını bilgilendirme" toplantısına, çevre köylülerin kararlı tutumu damgasını vurdu. Çevre İl Müdürlüğü başkanlığında raporörlerin de bulunduğu toplantıda yöre halkı hep birlikte dereleri satırmayacaklarını bir kez daha haykırdı. Fındıklı halkı, "Biz bu derelerde santral istemiyoruz. Bu bölgenin turizme ihtiyacı var derelerin kurutulmasına değil. Canımız kanımız pahasına suyumuzu koruyacağız" dedi. Şirket yetkilileri uğurlanırken, toplantı merkezinden araçlara kadar uzun bir koridor oluşturan köyler alkışlarla "Güle güle Ayan güle güle" diyerek tempo tuttular.

Oluşturulan Fındıklı Dereleri Koruma Platformu sesini duyurmak için İstanbul'a kadar gelip miting yapmışlardı.

TELEKOM İŞÇİSİ GREVE GİDİYOR

Türk-İş'e bağlı Türk Haber-İş Sendikası, Türk Telekom ile yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde yasal sürenin sonuna geldiğini belirterek, "Türk Telekom işçisine greve gitmekten başka bir yol kalmıyor" dedi.

9 Ağustos günü Gayrettepe'de bulunan Telekom İl Binası önünde toplanan Telekom işçileri, "Yaşasın iş, ekmek mücadelemiz", "Ofer , sıfır zammınız size hayırlı olsun, güle güle harcayın", "Taşeron geri çekilsin" dövizleri taşıyarak "Genel grev genel direniş", "Direne direne kazanacağız", "Sendikal hakkımız engellenemez" sloganları attılar.



Aynı unvanda bulunan, hatta aynı işi yapan bir kısım çalışanların ücretlerine önemli ölçüde zam yapılmasının ardından sendikaların talebi sendikal örgütlenme içinde olmayan emsal işçiler için belirlen-

miş olan ücretlerin aynısının, bir buçuk yıl sonra sendika üyesi işçiler için de verilmesi. Ancak Telekom, şu an çalışanlara %4 zam öneriyor.

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN EYLEMLERİ YAYILIYOR

Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinde en önemli adım, taşeronlaştırmaydı. Sağlık emekçileri, taşeronlaşmaya karşı mücadelelerini sürdürüyor. İş güvenceleri, ekonomik ve sosyal hakları taşeronlaşmayla gasp edilen sağlık işçileri, eylemlerini sürdürüyor.

Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde taşerona bağlı olarak çalışan Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçilerinin, hastane yönetiminin ve taşeron firmanın örgütlülüklerini engelleme çabaları ve işten çıkarma tehditlerine karşı Haziran ayında başladıkları grev sürüyor. Baskılar nedeniyle 30 işçi sendikadan ayrılmak zorunda kalırken, 20 kişi de grev süresince işten atıldı. İşçiler, işten atılan arkadaşlarının işe iadesi, sendikadan istifa etmelerine yönelik baskılara son verilmesi, fazla mesai ücretlerinin ödenmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle grevlerine devam ediyor.

Koçaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçiler de taşeronlaşmaya karşı mücadele başlatmıştı. "Güvencesiz, sağlıksız, ayrımcı, adaletsiz çalışma koşullarına ve neoliberal yıkım politikalarına karşı, insanca yaşamı savunmak için örgütlendiklerini" söyleyen işçiler, "taşeron işçi değil, sağlık emekçisiyiz" diyorlar. Sağlık emekçilerinin taşeron, sözleşmeli, memur, işçi gibi adlarla çalıştırıp bölündüklerini söyleyen işçiler, taşeronlaşmanın ortadan kaldırılmasını, kadro lu ve güvenceli çalışmanın esas alınmasını, insanca yaşanacak ücret, 8 saat zorunlu çalışma dışındaki çalışmalar için mesai, ödenmeyen vergi iadelerinin verilmesi, maaş bordrolarının verilmesini talep ediyorlar.

Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeron firmaya bağlı olarak çalışan işçiler de 10 Ağustos günü bir basın açıklaması yaptılar. Sağlıkta uygulanan piyasacı politikaların tüm sistemi çökerten tehlikelerine dikkat çeken işçiler, "halka nitelikli ve eşit sağlık hizmeti verilebilmesi, öncelikle sağlık hizmetlerinin kamu eliyle ücretsiz olarak uygulanmasından geçmektedir" sözleşmesiyle özelleştirmelere karşı uyarıda bulundular.

İlk başlarda sadece temizlik ve mutfak hizmetleriyle başlayan, ancak artık hemşireler, radyoloji teknisyenleri ve laborantların bile temizlik işçisi adı altında taşeron eliyle çalıştırılmasına varan sürecin sağlık kurumlarını özelleştirmeye paralel işlediği vurgulandı. Taşeronlaştırma konusunda "sıra hekimlere geldi" uyarısında bulunulurken, asıl işin bölünemeyeceği ve taşerona devredilemeyeceği konusunda yasalardaki açık hükümlerin özelleştirmeci mantık tarafından yok sayıldığı hatırlatıldı. □

NE TRAJİK ÖLÜMLER...

Yazgı mı? Yoksa Acımasız Kıyasıya Süren Sınıf Savaşımı mı?

Kim bilir ne umutlarla çıkmışlardı yola. Adıyaman'dan Giresun'a gideceklerdi. Bir çoklarının tatile dinlenmeye gittiği bir dönemde onlar çalışmaya fındık toplamaya gideceklerdi. Çünkü; onlar mevsimlik işçilerdi, çalışmadan yaşayamazdı. Çalışmadan yaşamak patronlara aitti... Üstelik de, ırkçı, şoven, faşist saldırıları, Giresun' girişinden geri çevrilmeyi göze alarak.

22 Temmuz genel seçimlerinde oylarını da kullanmış, bastıkları "evet" mührünün mürekkebi bile kurumamıştı belki!.. "Sözde vatandaş" sayılmalarına rağmen. Belki de burjuva parlamentodan hiç bir umutları olmadıkları halde, bin bir umut vadededen okumuş insanların umut vaadlerine inanmışlardı kim bilir?

Oysa onlar daha unutmamıştı: Kart, kurt, kart, kurt masallarını. Yeni doğan bebelerin bu ninnilerle uyutulup, büyütüldüğünü. Kart, kurt, kart, kurt... Hayır, hayır; kart-kurt değil, "Kürt, Kürt...", "sözde değil" özde vatandaş diye isyan etseler de olmuyor... Bu sefer de "en iyi Kürt ölü Kürt" denildiğini, "ne mutlu Türk'üm demeyen" düşmandır diyen apoletli adamları, savaş naralarını "barış" çağrılarını boğan tank, top, F-16'ları, skorskileri, gerilla cenazelerini, anaların ağıtlarını. Kim bilir bin bir umutla minibüse doluşurken, dümenlerini Karadeniz'e Giresun'a kırarken bile "halklar kardeşir" duygularıyla doluştular ölüm makinesine. Karadenizli başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın "en büyük milliyetçi benim, çocuk kadın dinlemeyiz gerekeni yaparız" tehditlerine rağmen düştüler yola, Karadeniz'in fındık bahçelerine varmak için... Varıp da doymak için...

Sermaye sınıfı ve onun temsilcileri kendi sınıfının çıkarları, egemenlikleri ve geleceklere için gerekeni yapıyorlar. Ekonomik, politik, ideolojik ve askeri bütünlük içinde saldırıya geçiyor. İşçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, gençliğe karşı savaş açıyor ve adına "topyekün savaş" diyor. Ve bu, sınıflararası savaşta en ırkçı, en şoven politikalarla "her şey vatan için" demagogleriyle işbirlikçi teknelci sermayenin çıkarlarının üstünü "her şey vatan için" sloganıyla örtüyor, gizlemeye çalışıyorlar. Yakıp yıkı-

yorlar, halkları açlığa, işsizliğe sosyal yıkıma mahkum ediyorlar... ve buna "her şey vatan için" diyorlar. "Her şey vatan için" öyle mi? Peki vatan kimin için? Bir çakıl taşı, ekip biçecek bir karış toprağı olmadığı için, Adıyaman'dan yüzlerce km. uzağa Karadeniz'e, Giresun'a gitmek için 15 kişilik döküntü

minibüse 25 kişi doluşmak zorunda bırakılan Kürdistanlı yevmiyeci ameleler için mi? Yoksa emperyalistlerle, Filip Morrislerle, Tabakkolarla, Mercedeslerle, Bayerlerle, Toyotalarla, Fordlarla işbirliği içindeki "KOC"lar için "SA"bankacılar, Eczacıbaşılar için mi? Haydi söyleyin bakalım? Bütün insanlık dışı çalışma koşullarına rağmen 380 milyar dolar gayrisafı millihasıla üreten ve bunun %80'ini yutan 6 bin ailenin mi? Yoksa geriye kalan %20 ile üretilebilir tüm zenginlikleri ve güzellikleri üreten, yeniden üretebilmesi ve yaşayabilmesi için açlık sınırının, yoksulluk sınırının altında yaşamaya zorlanan emekçi halkların mı? Haydi söyleyin %70'i asgari ücretle, sendikası, sigortasız, hiç bir güvencesi olmadan 420 yıl'ye çalışan işçilerin mi yoksa dünyanın en zenginleri listelerine giren ve bunlarla övünen zenginlerin, kapitalistlerin mi? Ne dersiniz vatan kimin için? "Her şey vatan için" demagogisinin doğrusu: "Her şey sermayenin egemenliği, serveti ve sefahati için". Bu düzen böyle devam ettiği sürece iki yüzlü burjuva medyada timsah gözyaşlarıyla atılan manşetleri okuyacağız. "Katliam Gibi Kaza... 400 yıl Uğruna"... Evet, insan yaratısına dayanan bütün zenginliklerin ve güzelliklerin yaratıcısı işçiler ve diğer emekçiler kapitalist burjuva egemenliğe son vermedikleri, kendi egemenliklerini kurmadıkları, üretim araçlarının mülkiyetini özel mülkiyetten toplumsal mülkiyete dönüştürmedikleri, üretim ve dağıtımını kendi denetimlerine almadıkları sürece bu iki yüzlü alçakça timsah gözyaşlarıyla atılmış manşetleri okumaya devam edeceğiz.

Kim bilir belki de mevsimlik fındık işçileri motor gürültüleri arasında teypten gelen "Orhan abileri"nin "Batsın bu dünya/bitsin bu rüya/ağlatıp da gülüne yazıklar olsun" şarkısıyla acımasız bu sınıf savaşında kahr dolu son yolculuğu Sivas'ta son buldu...

İşçiler! İşçiler, her şey bizim... Biz bilinçli, örgütlü ve devrimci olursak... Yoksa hiç bir şeyiz.... Hiç bir şey olmak istemiyor, hazin bir şekilde ölmek istemiyorsak, dövüşerek ölmeyi becerebilmeliyiz. Bilinçlenelim, örgütlenelim ve devrim için savaşalım. Devrim için Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenelim.

DİK
(Devrimci İşçi Komiteleri)

SIVAS'TA MEVSİMLİK İŞÇİ FACIASI

400 YTL UĞRUNA

Mevsimlik işçilerin busundaki 23 kişiden kimse sağ çıkmadı. 20 gün çalışıp 400'er YTL kazanacaklardı

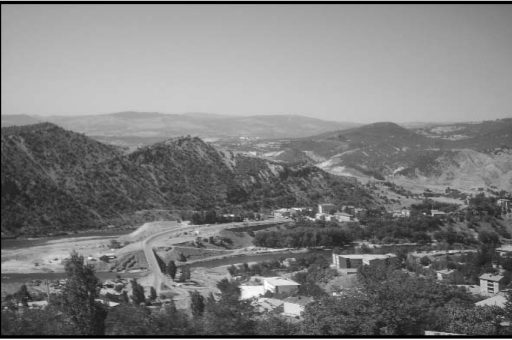
23

KAZI DEĞİL KATLIAM
KAYMAKAM Tülay Baydar "Ya geçen kaza değil adeta katliam. Kamunun kolu, kamunun bacağı emekçilerimizin kanı" dedi. Kaza burjuva iktidarın emriyle yapıldı. 23 kişi Kılıta ilçesinde toprağa verildi.

4 YILDA 100 KURBAN
GÖNEYDOĞUDAN Karadeniz'e fındık toplamaya giden işçiler bus içinde bulunuyor. 30 günde her yıl en az 400 YTL kazanıyor. Kılıta Belediye Başkanı Karamay'den yardım istendi. Fındıkta 4 yıldır 100 kurban verildi" dedi 2012

MEVSİM İŞÇİLERİNE KARŞI

7. MUNZUR DOĞA VE KÜLTÜR FESTİVALİ



Bu yıl 7.si düzenlenen Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nde bizler de Mücadele Birliği dergisi olarak yerimizi aldık. Tunceli'ye gitmek için Pertek'te karşılama töreni oldu. Pertek çıkışında kurulan arama noktalarından geçmemiz, yoğunluk nedeniyle uzun araç konvoylarının oluşmasına neden oldu. Aramaların uzun sürmesi nedeniyle yaklaşık altı saatlik bir gecikmenin ardından Tunceli merkeze varabildik.

Festival alanında bize ayrılan yere stantlarımızı kurup hemen politik faaliyetimize başladık. Katılımın az olmasına rağmen stantlara ilgi iyiydi. Standımıza gelen onlarca emekçiyle politikalarımız üzerine sohbetler etme imkanı yakaladık. Dergilerimizi, kitaplarımızı, broşürlerimizi dağıttık

Festivalin 3. günü yani 11 Ağustos'ta bizim de içinde bulunduğumuz devrimci yapıların "Operasyonlar durdurulsun, doğa katliamlarına son verilsin" başlığı altında ortak bir basın açıklaması oldu. Akşam saat 18.00'da yapılan basın açıklamasına bizler dövizlerimizle katıldık. Mücadele Birliği, HÖC, ESP, Partizan, HKM adına yapılan ortak açıklamada; bahar aylarından beri yapılan operasyonların, şu an son yapılan 'güvenlik zirvesiyle' birlikte daha kapsamlı devam ettiği ve Dersim'in de "özel güvenlik bölgesi" ilan edilmeye çalışıldığına değinildi. Şu an Dersim'de yaşanan operasyonlara, orman yangınlarına, kimlik kontrollerine, üst aramalarına gözaltılara, yayla yasaklarına dikkat çekildi. Son olarak; tüm yapılanların egemen güçlerin ezilen ve sömürülen emekçi halk yığınları üzerinde uyguladığı yok etme, sindirme politikalarının kendi ömürlerini uzatma çabaları olduğu söylenip Dersim halkı bu baskılara karşı mücadeleye çağrıldı.

Ölüm Adın Kalles Olsun...



"Sen artık dinlen Yaşar
Artık bayrağını biz taşıyacağız
Ve bize inan seni hiç susturmayacağız
Silahlarımız ellerimizde
Seni unutturmayacağız
Unutturmayacağız"

Yaşar Bulut (Agit) yoldaş 1973 yılında Kars'ın Arpaçay ilçesinde doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra okulu bırakmak zorunda kaldı. Küçük yaşlarda işçilik yapmaya başlayan yoldaş, inşaat işçisi olarak çalıştı. Küçük yaşlardan beri çalışıyor olması, sömürüye maruz kalması ve Kürt kimliğinden dolayı, halkının uğradığı saldırılara tepki duyması onu devrimci mücadeleye yaklaştırdı. Genç yaşlarda Leninist Partiyle tanışan yoldaş, "Ben Kürt halkının gerçek kurtuluşunu, Kürdistan topraklarında sosyalizmi görmek istiyorum. Bu ise sadece sınıfsal mücadele temelinde mümkündür. Bunu sağlayabilecek tek güç ise partimdir" der.

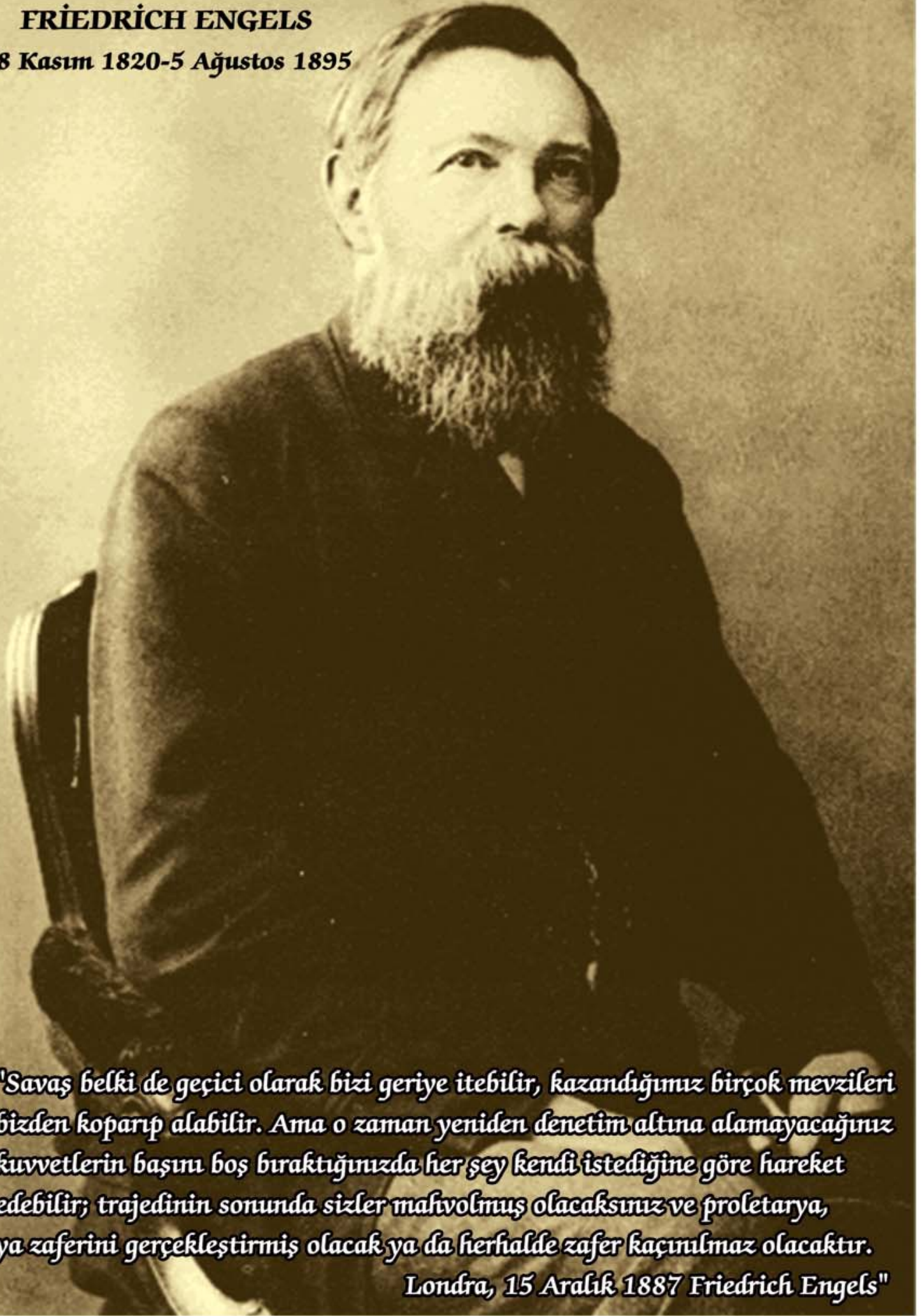
Agit Yoldaş, alçak gönüllülüğü, disiplinli, çalışkan ve özverili kişiliğiyle bir devrimcinin nasıl olması gerektiğini bizlere gösteriyor. Agit yoldaş 25 Ağustos 1993 tarihinde kaldığı evi polislerin basması sonucu polislerle çatışmaya giriyor ve çatışmada yaralanıyor. Vücuduna isabet eden 14 kurşuna rağmen yaşama tutunan yoldaş saatler sonra hastaneye götürülen polisler, Agit yoldaşa o durumda işkence ediyorlar. Yoğun bakım servisine yatırılan yoldaş, üç gün sonra kendine geliyor. Ve o andan itibaren polisler tarafından hastane odasında sorguya alınıyor. Konuşması için kafasına dayanan silaha aldırıyor yoldaş. Sadece "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Partim" sloganı dökülüyor dudaklarından.

Agit yoldaş 27 Ağustos 1993 yılında ölümsüzlüğe uğurladık. Ölümsüzlüğünün 14. yılında onu kavgamızda yaşatıyor, bayrağını gururla taşıyoruz.

YAŞAR BULUT ÖLÜMSÜZDÜR!

FRIEDRICH ENGELS

28 Kasım 1820-5 Ağustos 1895



"Savaş belki de geçici olarak bizi geriye itebilir, kazandığımız birçok mevzileri bizden koparıp alabilir. Ama o zaman yeniden denetim altına alamayacağınız kuvvetlerin başını boş bıraktığınızda her şey kendi istediğine göre hareket edebilir; trajedinin sonunda sizler mahvolmuş olacaksınız ve proletarya, ya zaferini gerçekleştirmiş olacak ya da herhalde zafer kaçınılmaz olacaktır.

Londra, 15 Aralık 1887 Friedrich Engels"